

Apaštalų darbai

Jėzus paimtas į dangų!

¹ Pirmoje savo knygoje, Teofiliau, aš papasakojau apie Jėzaus gyvenimą, mokymą ir apie tai, kaip Jis,

² palikęs Savo išrinktiesiems apaštalams tolesnius nurodymus per Šventąją Dvasią, grįžo į dangų.

³ Po nukryžiuavimo dar keturiasdešimt dienų Jėzus kartais pasirodydavo apaštalams, daugeliu dalykų įrodydamas, kad tai būtent Jis. Tomis progomis Jis kalbėjo su jais apie Dievo karalystę.

⁴ Viename šių susirinkimų Jis liepė jiems neišvykti iš Jeruzalės, bet laukti, kol juos aplankys Šventoji Dvasia, kad įvyktų tai, ką anksčiau Tėvas buvo jiems žadėjęs.

⁵ „Jonas krikštijo vandeniui, – kalbėjo Jis, – bet jūs po kelių dienų būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia.“

⁶ Jėzui pasirodžius kitą kartą, jie ėmė klausinėti: „Viešpatie, ar Tu dabar rengiesi gelbėti Izraelį nuo Romos jungo, kad mūsų tauta vėl taptų laisva?“

⁷ „Laiką nustato Tėvas, – atsakė Jis. – Ne jums žinoti laiką ir valandą.

⁸ Bet kai jus aplankys Šventoji Dvasia, įgausite galybės patvirtinti apie Mano mirtį ir prisikėlimą Jeruzalės žmonėms, visai Judėjai, Samarijai bei visam pasauliui.“

⁹ Netrukus Jis visus stebindamas pakilo į dangų ir pranyko debesyje.

¹⁰ Kai jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo į žengiantį dangun Jėzų, staiga prie jų atsirado du baltai apsirengę vyrai ir pasakė:

¹¹ „Galilėjos žmonės, ko stovite, žiūrėdami į dangų? Jėzus nužengė į dangų ir vieną dieną Jis sugrįš taip pat, kaip buvo išėjęs.“

Motiejus išrenkamas apaštalu

¹² Tai įvyko ant Alyvų kalno, taigi į Jeruzalę jie turėjo grįžti pusę mylios

¹³ ir susirinko bendrai maldai viršutiniame namo, kuriame buvo apsistoję, kambaryje.

¹⁴ Susirinkime dalyvavo: Petras, Jonas, Jokūbas, Andriejus, Pilypas ir Tomas, Baltramiejus, Matas, Alfiejaus sūnus Jokūbas, Simonas Uolusis, Jokūbo sūnus Judas ir Jėzaus broliai. Čia taip pat buvo keletas moterų, o su jomis ir Jėzaus motina.

¹⁵ Šis maldos susirinkimas tęsėsi keletą dienų. Vieną dieną, dalyvaujant šimtui dvidešimčiai žmonių, atsistojo Petras ir kreipėsi į juos:

¹⁶ „Broliai, turėjo išsipildyti Rašto žodžiai, bylojantys apie Jėzų išdavusi Judą, kuris atvedė minią Jį suimti, nes taip buvo nurodžiusi Šventoji Dvasia per karalių Dovydą.

¹⁷ Judas buvo vienas iš pasirinktų apaštalų.

¹⁸ Pinigų, gautų už išdavystę, jam užteko sklypui nupirkti, o paskui jis stačia galva krito žemyn, plyšo pusiau, ir išėjo visi jo viduriai.

¹⁹ Žinia apie jo mirtį greitai pasklido tarp visų Jeruzalės gyventojų, ir jie pavadino tą vietą Kraujo lauku.

²⁰ Karaliaus Dovydo pranašystė yra Psalmių knygoje, kur jis sako:

„Tegul jo namai lieka apleisti,
ir tegul niekas juose negyvena.“

Ir vėl:

„Te jo darbas būna pavedamas kitam atlikti.“

²¹⁻²² Taigi dabar mes privalome vietoje Judo pasirinkti kitą žmogų, kad šis prisijungtų prie mūsų, Jėzaus prisikėlimo liudytojų. Išsirinkime tą, kuris buvo nuolat su mumis nuo mūsų pirmos pažinties su Viešpačiu iki to laiko, kai buvo paimtas į dangų.“

²³ Susirinkimas iškėlė du kandidatus: Juozapą, vadinamą Barsabu, pravarde Justas, ir Motiejų.

²⁴⁻²⁵ Tada jie visi meldėsi, kad būtų pasirinktas tinkamas žmogus. „Viešpatie, – jie sakė. – Tu žinai kiekvieną širdį. Parodyk mums, katrą šių vyrų Tu pasirinkai apaštalu vietoje išdaviko Judo, jau nukeliavusio į tinkamą vietą.“

²⁶ Tada jie metė burtus ir dvyliktuoju apaštalu pasirinko Motiejų.

2

Sekminių dieną ateina Šventoji Dvasia

¹ Praėjo septynios savaitės nuo Jėzaus mirties ir prisikėlimo, ir dabar atėjo Sekminių diena. Staiga maldos namuose esančius

² tikinčiuosius lyg galingos audros dundesys apkurtino garsas.

³ Tada ant jų galvų pradėjo kristi kažkas panašaus į liepsną ar ugnies liežuvius.

⁴ Ir dalyvavusieji prisipildė Šventosios Dvasios, ir pradėjo kalbėti svetimomis kalbomis, nes Šventoji Dvasia suteikė šią galimybę.

⁵ Daug pamaldžių žydų buvo atvykę iš kitų šalių į religines iškilmes.

⁶ Pasigirdus ūžesiui iš dangaus virš namo, minios žmonių bėgo pažiūrėti, kas čia vyksta, ir žmonės buvo apstulbinti, nes girdėjo jų kalba kalbančius Kristaus mokinius.

⁷ „Kaip gali būti?! – stebėjosi jie. – Nors visi šie žmonės iš Galilėjos,

⁸ mes girdime juos kalbant mūsų gimtosiomis kalbomis.

⁹ Mes – partai, medai, elamiečiai, Mesopotamijos, Judėjos, Kapadokijos, Ponto, Azijos,

¹⁰ Frygijos, Pamfilijos, Egipto ir Libijos pakraščio ties Kirėne gyventojai, ateiviai iš Romos, tiek žydai, tiek ir žydų prozelitai –

¹¹ kretiečiai bei arabai. Ir visi mes girdime šiuos vyrus kalbančius mūsų kalbomis apie galingus Dievo stebuklus!“

¹² Jie stovėjo nustebinti ir suglumę. „Ką tai galėtų reikšti?“ – klausinėjo jie vienas kitą.

¹³ Bet minioje buvo ir tokių, kurie šaipėsi, sakydami: „Jie paprasčiausiai visi girti!“

Petras kreipiasi į minią

¹⁴ Tada Petras, su vienuolika apaštalų išėjęs į priekį, prabilo į minią: „Visi paklausykite: ir svečiai, ir Jeruzalės gyventojai!

¹⁵ Kai kurie sakote, kad šitie vyrai girti! Tai netiesa! Dabar ankstyvas metas. Žmonės nepasigeria iki devintos valandos ryto!

¹⁶ Tai, ką jūs matote šį rytą, prieš šimtmečius išpranašavo Joelis:

17 „Paskutinėmis dienomis Viešpats pasakė: „Aš įkvėpsiu Šventosios Dvasios visiems žmonėms. Jūsų sūnūs ir dukros pranašaus, jūsų jaunuoliai matys regėjimus, jūsų seneliai sapnuos sapnus.

18 Taip, Šventoji Dvasia aplankys visus mano tarnus, tiek vyrus, tiek ir moteris, ir jie galės pranašauti.

19 Danguje ir žemėje pasirodys nepaprasti ženklai: kraujas ir ugnis bei dūmų debesys.

20 Saulė pajuoduos, o mėnulis bus raudonas lyg kraujas prieš tą bauginančią Viešpaties atėjimo dieną.

21 Bet visi, kas prašys Viešpaties pasigailėjimo, jo susilauks ir bus išgelbėti.“

22 Klausykite, Izraelio žmonės! Viešpats viešai palaikė Jėzų iš Nazareto, per Jį darydamas stebuklus, kaip jūs tai gerai žinote.

23 Bet Viešpats, vykdydamas Savo iš anksto parengtą planą, leido, kad pagal romėnų vyriausybės nurodymus Jėzus būtų prikaltas prie kryžiaus ir nužudytas.

24 Tada Viešpats išlaisvino Jį iš mirties siaubo ir vėl grąžino į gyvenimą, nes mirtis nepajėgė išlaikyti Jo savo gniaužtuose.

25 Karalius Dovydas sako apie Jėzų: „Aš žinau, kad Viešpats visada su manimi. Jis man padeda. Galinga Viešpaties jėga palaiko mane.

26 Nenuostabu, kad mano širdis pilna džiaugsmo ir aš Jį šlovinu, nes žinau, kad po mirties nebūsiu apleistas.

27 Tu neleisi mano sielai likti pragare ir neleisi šventam Sūnaus kūnui supūti.

28 Tu sugrąžinsi man gyvenimą ir suteiksi nuostabų džiaugsmą Savo akivaizdoje.“

29 Brangūs broliai, pagalvokite! Dovydas kalbėjo ne apie save, kai sakė mano cituotus žodžius, nes jis mirė, buvo palaidotas, ir iki šiol tebėra jo kapas.

30 Bet jis buvo pranašas ir žinojo, jog Dievas davė nesulaužomą pažadą, kad vienas iš paties Dovydo palikuonių bus Mesijas ir sėdės Dovydo soste.

31 Dovydas žiūrėjo tolyn į ateitį ir pranašavo Mesijo prisikėlimą, sakydamas, kad Mesijo siela nebus palikta pragare ir Jo kūnas neges.

32 Jis kalbėjo apie Jėzų, ir visi mes esame liudininkai, kad Jėzus prisikėlė iš numirusių.

33 Dabar Jis sėdi danguje, aukščiausios garbės soste, šalia Dievo. Ir kaip žadėjo, Tėvas davė Jam galią atsiųsti Šventąją Dvasią, o rezultatus jūs šiandien matote ir girdite.

34 Dovydas ne apie save kalbėjo, nes niekada nebuvo užžengęs į dangų. Be to, jis vėliau tvirtino: „Dievas kalbėjo Mesijui, mano Viešpačiui, ir Jam pasakė:

„Sėsk čia, garbingoje vietoje šalia Manęs,

35 kol Tavo priešai visiškai priklausys Man.“

36 Todėl aš neabejodamas tvirtinu visiems Izraelio žmonėms: „Dievas padarė Viešpačiu ir Mesiju Jėzų, kurį jūs nukryžiaavote!“

37 Tie Petro žodžiai juos giliai sujaudino, ir žmonės jam bei kitiems apaštalams pasakė: „Broliai, ką mums daryti?“

³⁸ Petras jiems atsakė: „Visi turite nusigręžti nuo nuodėmės, sugrįžti prie Dievo, pasikrikštyti Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, o tada jūs taip pat gausite šią Šventosios Dvasios dovaną.

³⁹ Nes Kristus ją pažadėjo jums visiems, taip pat jūsų vaikams ir netgi tolimose šalyse esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas!“

⁴⁰ Tada Petras pasakė ilgą pamokslą, pasakodamas apie Jėzų ir karštai ragindamas visus klausytojus atsikratyti ydų.

⁴¹ Ir tie trys tūkstančiai žmonių, kurie patikėjo Petro žodžiais, buvo pakrikštyti.

Tikinčiųjų draugystė

⁴² Jie pritapdavo prie kitų tikinčiųjų, klausydami apaštalų mokymo, laužydami duoną ir melsdamiesi.

⁴³ Juos buvo apėmusi pagarba ir baimė, o apaštalai padarė daug stebuklų.

⁴⁴ Visi tikintieji nuolat susieidavo ir viskuo pasidalindavo,

⁴⁵ parduodami savo turtą ir atiduodami jį vargstantiems.

⁴⁶ Jie sutartinai melsdavosi šventykloje, susitinkdavo mažomis grupelėmis Komunijai, valgydavo drauge, patirdami didelį džiaugsmą ir dėkingumą,

⁴⁷ šlovindami Dievą. Visas miestas buvo jiems palankus, ir kiekvieną dieną jų būrį gausindavo Dievo išganytieji.

3

Petras išgydo luošą elgetą

¹ Vieną popietę, trečią valandą, Petras ir Jonas nuėjo į šventyklą melstis.

² Prisiartinę prie šventyklos, jie pamatė nešamą gatve iš prigimties luošą vyrą. Kaip ir kiekvieną dieną, jį pasodino prie šventyklos vartų, vadinamų Gražiaisiais.

³ Petrui ir Jonui einant pro šalį, jis paprašė pinigų.

⁴ Jie įdėmiai pasižiūrėjo į jį, ir tada Petras tarė: „Pažvelk!“

⁵ Luošasis pažvelgė į juos nekantriai, tikėdamasis ką nors gauti.

⁶ Bet Petras pasakė: „Aš neturiu pinigų tau duoti. Bet ką turiu, tau duodu. Jėzaus Kristaus iš Nazareto vardu, sakau tau: „Vaikščiok!“

⁷ Tada Petras paėmė luošą žmogų už rankos ir pastatė jį ant kojų. Ir kai jis tai padarė, žmogaus kojos ir kulkšnies kaulas pagijo ir taip sustiprėjo,

⁸ kad jis pastovėjo minutėlę ir pradėjo pasišokinėdamas vaikščioti. Jis šokinėdamas nuėjo su jais į šventyklą ir šlovino Dievą.

⁹ Kai žmonės viduje pamatė jį vaikštantį ir šlovinantį Dievą,

¹⁰ suprato, kad tai buvo tas pats luošas elgeta, kurį jie taip dažnai matydavo prie Gražiųjų vartų. Žmonės buvo neapsakomai nustebinti!

Petras viešai skelbia Mesiją

¹¹ Visi subėgo į Saliamono salę, kur jis neatsitraukdamas stovėjo prie Petro ir Jono! Visi pagarbiai nuščiuvo, nes buvo nustebinti tokio įvykio.

¹² Petras, suradęs tinkamiausią progą, kreipėsi į minią: „Izraelio vyrai! – pasakė jis. – Kas jus

taip stebina? Kam šitaip žiūrėti į mus, lyg mes savo galia ar šventumu būtume išgydę šį žmogų.

¹³ Tai Abraomo, Izaoko, Jokūbo ir kitų mūsų protėvių Dievas įvykdė šį stebuklą, nes norėjo pašlovinti Savo tarną Jėzų. Aš kalbu apie Jėzų, kurį jūs išdavėte, atidavėte ir išsigynėte Pilotui, nors tasai buvo nutaręs Jį paleisti.

¹⁴ Jūs nenorėjote Jį išlaisvinti, Šventąjį ir Teisųjį. Jūs reikalavote geriau paleisti žudiką!

¹⁵ Jūs nužudėte gyvybės Kūrėją, bet Dievas Jį vėl prikėlė iš numirusių. Jonas ir aš esame to įvykio liudininkai, nes po to, kai jūs nužudėte Jėzų, mes matėme Jį gyvą!

¹⁶ Jėzaus vardas išgydė šį žmogų. Jūs žinote, koks jis anksčiau buvo luošas. Tikėjimas Jėzaus vardu (tikėjimas duotas mums Dievo) taip tobulai išgydė jį.

¹⁷ Brangūs broliai, suprantu, kad jūs nežinodami šitaip pasielgėte su Jėzumi, tas pats gali būti pasakyta ir apie jūsų vadovus.

¹⁸ Dievas vykdė pažadą, ir Mesijas turėjo visa tai iškentėti.

¹⁹ Dabar pakeiskite savo nuomonę ir požiūrį į Dievą ir atsisukite į Jį, kad Jis galėtų jūsų nuodėmes nuplauti ir siųsti jums tuos nuostabius Viešpaties atgaivos laikus,

²⁰ sugrąžindamas jums Jėzų, jūsų Mesiją.

²¹ Kaip pranašauta nuo senovės laikų, danguje Jam reikia pasilikti tol, kol visiškai bus atsižadėta nuodėmės.

²² Antai, Mozė yra pasakęs: „Viešpats Dievas jūsų tarpe pažadins Pranašą, kaip mane! Atidžiai paklausykite, ką Jis sako.

²³ Kiekvienas, kas neklausys Jo, bus visiškai sunaikintas.“

²⁴ Samuelis ir visi pranašai vėliau kalbėjo apie tai, kas vyksta šiandien.

²⁵ Jūs, tų pranašų vaikai, esate susiję su Dievo pažadu, duotu jūsų protėviams – palaiminti visą pasaulį per žydų tautą. Tai Dievo duotas pažadas Abraomui.

²⁶ Kai tik Dievas prikėlė Savo Tarną gyvenimui, Jis pirmiausia pasiuntė Jį jums, Izraelio žmonėms, kad palaimintų jus, apsaugodamas jus nuo nuodėmių.“

4

Petras ir Jonas aukščiausiąjame teisme

¹ Jiems bekalbant su žmonėmis, priėjo prie jų aukštieji kunigai, šventyklos apsaugos viršininkas ir keletas sadukiejų.

² Jie labai pyko, kad Petras su Jonu skelbė, jog Jėzus prisikėlė iš numirusių.

³ Jie suėmė juos, ir kadangi buvo jau vakaras, įmetė juos nakčiai į kalėjimą.

⁴ Bet daugelis žmonių, kurie girdėjo jų žodį, tuo patikėjo. Taip tikinčiųjų skaičius padidėjo iki penkių tūkstančių!

⁵ Atsitiko taip, kad kitą dieną žydų tautos vadovų taryba posėdžiavo Jeruzalėje.

⁶ Taip pat čia buvo vyriausias kunigas Anas, Kajafas, Jonas, Aleksandras ir kiti vyriausiojo kunigo giminės.

⁷ Abu mokiniai buvo pastatyti prieš juos. „Kieno įkvėpti ir kieno vardu jūs tai padarėte?“ – reikalavo pasiaiškinti taryba.

⁸ Tada Petras, kupinas Šventosios Dvasios, jiems atsakė: „Gerbiami tautos vadovai ir vyresnieji,

⁹ jei mus šiandien klausinėjate apie geradarystę luošam žmogui, kaip jis buvo išgydytas,

¹⁰ leiskite man jums pranešti, kad tai buvo padaryta Mesijo, Jėzaus iš Nazareto, kurį jūs nukryžiovote, vardu ir galia, nes Dievas Jį prikėlė iš numirusių. Jo dėka šis žmogus čia stovi sveikas!

¹¹ Nes Jėzus – Mesijas, kuris minimas Raštuose, bylojančiuose apie akmenį, išmestą kaip nebereikalingą, kuris tapo kertiniu akmeniu.

¹² Nėra jokio kito išsigelbėjimo. Visame pasaulyje nėra nė vieno kito tokio vardo, kurio galėtų šauktis žmogus ir išsigelbėti.“

¹³ Taryba, matydama Petro ir Jono drąsą, patyrusi, kad tai paprasti beraščiai žmonės, labai nustebę ir aiškiai suprato, ką jiems davė buvimas su Jėzumi!

¹⁴ O taryba negalėjo abejoti dėl išgydymo, nes išgydytasis stovėjo kaip tik priešais juos.

¹⁵ Todėl jie liepė visiems pasišalinti, o patys ėmė tartis.

¹⁶ „Ką mes darysime su šiais žmonėmis? – klausė jie vienas kitą. – Mes negalime paneigti jų padaryto didžiulio stebuklo. Apie jį žino visi, kas yra Jeruzalėje.

¹⁷ Bet galbūt mes galime uždrausti jiems skelbti šią žinią. Mes prisakysime, kad šiukštu neskelbtų ir nemokytų Jėzaus vardu.“

¹⁸ Tad jie sukvietė vėl visus į vidų ir įsakė jiems daugiau niekada nekalbėti apie Jėzų.

¹⁹ Tačiau Petras ir Jonas atsakydami tarė: „Spręskite, ar Dievas nori, kad mes klausytume

jūsų, o ne Jo!

²⁰ Mes negalime nekalbėti apie tuos nuostabius dalykus, kuriuos darė Jėzus, nes patys matėme ir apie juos girdėjome iš Jėzaus lūpų!“

²¹ Tada taryba ir toliau jiems grasino. Pagaliau juos paleido, nes nežinojo, kaip nubausti nesukeliant maišto. Mat visi garbino Dievą už nuostabų stebuklą –

²² keturiasdešimt metų buvęs luošas žmogus taip stebuklingai išgijo!

Tikinčiųjų malda

²³ Kai tik Petras ir Jonas buvo išlaisvinti, jie susirado kitus mokinius ir išpasakojo jiems viską, ką sakė taryba.

²⁴ Tada visi tikintieji susitelkė šioje maldoje:
„Viešpatie, dangaus, žemės, jūros ir viso, kas juose, Kūrėjau!

²⁵ Tavo Šventoji Dvasia per mūsų protėvį, tavo tarną karalių Dovydą, kalbėjo:

„Kodėl niršta ant Viešpaties pagonys?
Kam neišmintingos tautos planuoja sąmokslus prieš
Visagalį Dievą?

²⁶ Žemės karaliai sukilo į kovą prieš Jį ir prieš
pateptąjį Dievo Sūnų!“

²⁷ Štai kas vyksta šiandien šiame mieste. Nes karalius Erodas, valdytojas Pilotas su visais romėnais, taip pat ir Izraelio žmonės yra susivieniję prieš Jėzų, Tavo pateptąjį Sūnų, Tavo Šventąjį Tarną.

²⁸ Jie įvykdys tai, ką Tavo išmintinga jėga leis jiems padaryti.

²⁹ O dabar, Viešpatie, išgirsk jų grasinimus, suteik saviesiems tarnams didelę drąsą atvirai skelbti,

³⁰ siųsk Savo gydančią galią ir teįvyksta nepaprastų dalykų ir stebuklų Tavo Švento Tarno Jėzaus vardu.“

³¹ Jiems pasimeldus, sudrebėjo pastatas, kuriame jie buvo susirinkę, ir visi, prisipildę Šventosios Dvasios, galėjo drąsiai skelbti Dievo Žodį.

Tikintieji išsidalina savo turtus

³² Visi tikintieji buvo vienminčiai ir turėjo tarsi vieną širdį, jokios nuosavybės nelaikė sava, viskuo dalinosi tarpusavyje.

³³ Apaštalai sakė įtikinančius pamokslus apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir visi tikintieji buvo nuoširdūs, draugiški.

³⁴⁻³⁵ Jie nepažino skurdo, nes kurie turėjo žemės sklypus ir namus, juos parduodavo ir gautus pinigus atiduodavo apaštalams, kad jie atiduotų vargstantiems.

³⁶ Pavyzdžiui, toks buvo Juozapas, apaštalų pramintas Barnabu, „Paguodos sūnum.“ Jis buvo kilęs iš Kipro salos, Levio giminės.

³⁷ Tai jis buvo vienas iš tų, kuris pardavė savo žemės sklypą, o pardavęs gautus pinigus atnešė apaštalams, kad jie padalintų vargstantiems.

5

Ananijas ir Sapfira

¹ Tačiau vienas žmogus, vardu Ananijas, su savo žmona Sapfira pardavęs žemės sklypą,

² atnešė tik dalį pinigų, tvirtindamas, kad tai buvo visa suma (jo žmona sutiko su šia apgavyste).

³ Bet Petras pasakė: „Ananijau, šėtonas užvaldė tavo širdį. Kai tu tvirtinai, kad tai visi pinigai, tu melavai Šventajai Dvasiai.

⁴ Turtas buvo tavo nuosavybė, ir tu galėjai tvarkyti jį kaip norėjai. Galėjai parduoti ar neparduoti. Ir pardavęs tu galėjai nuspręsti, kiek duoti. Kaip tu galėjai taip padaryti? Tu ne mums melavai, o Dievui.“

⁵ Ananijas, išgirdęs tuos žodžius, krito ant grindų ir mirė! Visi išsigando,

⁶ o jaunuoliai pridengė jį paklode, išnešė ir palaidojo.

⁷ Maždaug po kokių trijų valandų atėjo jo žmona, kuri nežinojo, kas buvo atsitikę.

⁸ Petras ją paklausė: „Ar jūs pardavėte savo žemę už tokią ir tokią kainą?“ „Taip, už tiek“, – atsakė ji.

⁹ Bet Petras prabilo: „Kaip tu su savo vyru galėjai šitaip sugalvoti? Jūs susimokėte ir norėjote patikrinti, ar Dievas gali žinoti tai, kas iš tikrųjų vyksta? Lauke už durų dar tebėra jaunuoliai, kurie palaidojo tavo vyrą. Jie taip pat ir tave išneš.“

¹⁰ Bematant ji susmuko ant grindų ir mirė. Atėjo jaunuoliai ir pamatė, kad ji mirus. Išnešė ją ir palaidojo šalia vyro.

¹¹ Baimė apėmė visą bažnyčią ir visus kitus, kurie girdėjo, kas buvo atsitikę.

Apaštalai daro stebuklus

¹² Tuo tarpu apaštalai nuolat rinkdavosi šventykloje, Saliamono salėje, ir darė dar daug nepaprastų stebuklų.

¹³ Kiti tikintieji nedrįso prie jų prisidėti, nors visi juos labai gerbė.

¹⁴ Augo būrys vyrų ir moterų, įtikėjusių Viešpatį.

¹⁵ Sergantieji buvo gabenami į gatves lovose ir ant kilimėlių, kad Petruui einant, bent jo šešėlis kristų ant kai kurių guliniųčių.

¹⁶ Keliavo minios iš Jeruzalės priemiesčių ir nešė ligonius ir piktųjų dvasių apsėstuosius. Visi jie būdavo pagydomi.

Apaštalai persekiojami

¹⁷ Stiprų pavydą jautė aukščiausias kunigas, jo giminės ir draugai iš sadukiejų tarpo.

¹⁸ Jie suėmė apaštalus ir įmetė juos į viešą kalėjimą.

¹⁹ Bet naktį atėjo Viešpaties angelas, atidarė kalėjimo vartus, išvedė pro juos ir tarė:

²⁰ „Eikite į šventyklą ir skelbkite žmonėms apie šį Gyvenimą!“

²¹ Auštant jie atvyko į šventyklą ir tuojuo ėmė mokyti.

Vėliau rytą vyriausias kunigas ir jo šalininkai atvyko į šventyklą ir, sukvietę žydų tarybą ir visą Senatą, nusiuntė tarnus, kad atvestų apaštalus, kuriuos nusprendė patraukti teisman.

²² Kai į kalėjimą atvyko tarnai, vyrų ten nebuvo, todėl jie, grįžę į tarybą, pranešė:

²³ „Kalėjimo durys buvo užrakintos, sargai stovėjo lauke; kai atidarėme vartus, viduje nieko nebuvo.“

²⁴ Šventyklos apsaugos viršininkas ir aukštieji kunigai, tai išgirdę, sumišę stebėjosi, kas bus toliau ir kuo visa tai baigsis!

²⁵ Tuo metu kažkas pranešė, kad vyrai, kuriuos jie įkalino, stovi šventykloje ir moko žmones!

²⁶ Šventyklos apsaugos kapitonas nuėjo su kariais ir suėmė juos (be prievartos, nes bijojo žmonių, kad jų neužmuštų, jei jie šiurkščiau elgtųsi su mokiniiais).

²⁷ Jie atvedė apaštalus į tarybą.

²⁸ „Negi mes jums nesakėme, kad daugiau niekada neprasitartumėte apie Jėzų? – paklausė vyriausias kunigas. – O štai jūs savo mokslu užtvindėte visą Jeruzalę ir norite ant mūsų galvų užtraukti To Žmogaus kraują!“

²⁹ Bet Petras ir apaštalai atsiliepė: „Dievo reikia klausyti daugiau negu žmonių.

³⁰ Mūsų protėvių Dievas prikėlė Jėzų, kurį jūs nužudėte prikaldami prie kryžiaus.

³¹ Tada Savo galinga jėga Dievas išaukštino Jį kaip Kunigaikštį ir Išgelbėtoją, kad Izraelis turėtų progą atgailauti ir kad būtų atleistos jūsų nuodėmės.

³² O mes esame tų įvykių liudininkai, taip pat ir Šventoji Dvasia, kurią Dievas suteikia visiems, Jam paklūstantiems.“

³³ Tuomet taryba baisiai įširdo ir nusprendė juos užmušti.

³⁴ Bet pakilo vienas fariziejus, vardu Gamalielis (labai gerbiamas žmonių tarpe įstatymo mokytojas), ir pareikalavo, kad jam kalbant iš tarybos būtų išvesti apaštalai.

³⁵ Tada jis kreipėsi į savo kolegas: „Izraelio vyrai, pagalvokite, ką daryti su šitais žmonėmis.

³⁶ Prieš kurį laiką gyveno jaunuolis Teudas, kuris laikė save kažkuo nepaprastu. Jam pritarė apie keturi šimtai žmonių, bet jis buvo užmuštas, jo pasekėjai ramiai išsiskirstė.

³⁷ Po jo, gyventojų surašymo dienomis, buvo Judas iš Galilėjos. Dalis žmonių tapo jo mokiniais ir sekė paskui jį. Bet ir jis mirė, o jo pasekėjai išsiskirstė.

³⁸ Todėl aš patariu palikti tuos žmones ramybėje. Jei tai, ko jie moko ir daro, kyla iš jų pačių, viskas greitai žlugs savaime.

³⁹ Bet jei tai iš Dievo, tai jūs nepajėgsite jų sunaikinti, nebent jei stotumėte į kovą prieš patį Dievą.“

⁴⁰ Taryba paklausė jo patarimo. Pasišaukė apaštalus, nuplakdino juos, paleido ir liepė niekada nebekalbėti apie Jėzų.

⁴¹ O jie ėjo iš tarybos džiaugdamiesi, kad Dievas palaikė juos vertais kentėti panieką dėl Jo vardo.

⁴² Jie nesiliovė kiekvieną dieną namuose ir šventykloje mokyti, kad Jėzus yra Mesijas.

6

Septynių išrinkimas

¹ Tikinčiųjų skaičiui greitai augant, kilo nepasitenkinimas. Tie, kurie kalbėjo tik graikiškai, skundėsi, kad buvo diskriminuojamos jų našlės, kad joms kasdien aprūpinimui nebūdavo duodama tiek pat maisto, kiek gaudavo moterys, kalbančios hebrajiškai.

² Tuomet dvylika apaštalų sušaukė visų tikinčių susirinkimą ir tarė: „Mes turėtume leisti laiką melsdamiesi, o ne sudarinėdami maitinimo programas.

³ Dabar, brangūs broliai, apsižvalgykime aplinkui ir išrinkime septynis vyrus, išmintingus ir kupinus

Šventosios Dvasios, turinčius gerą vardą. Mes jiems pavesime šį reikalą.

⁴ Tada mes galėsime atsidėti maldai ir mokymui.“

⁵ Šitas pasiūlymas pasirodė tinkamas visam susirinkimui, ir jie išsirinko Steponą (vyrą, kupiną tikėjimo ir Šventosios Dvasios), Pilypą, Prochorą, Nikanorą, Timoną, Parmeną, Mikalojų iš Antiochijos (pagonį, atsivertėlį į žydų tikėjimą, kuris tapo krikščioniu).

⁶ Tuos septynis pristatė apaštalams, o šie meldamiesi dėjo ant jų rankas ir laimino.

⁷ Dievo Žodžio buvo mokoma vis didesnėse grupėse, o mokinių skaičius Jeruzalėje labai išaugo. Taip pat atsivertė daugelis žydų kunigų.

Steponas suimamas

⁸ Steponas, kupinas tikėjimo ir Šventosios Dvasios, darė daugelį stebuklų.

⁹ Vieną dieną keletas vyrų iš žydų libertinų sinagogos pradėjo su juo ginčytis, o prie jų greitai prisijungė žydai iš Kirėnės, Egipto Aleksandrijos ir Turkijos provincijų, Kilikijos bei Azijos.

¹⁰ Bet niekas negalėjo pasipriešinti Stepono išminčiai ir dvasiai.

¹¹ Taigi jie pasikvietė keletą vyrų, kad šie meluotų. O tie tvirtino girdėję Steponą piktžodžiaujantį Mozei ir net Dievui.

¹² Šis kaltinimas sukurstė liaudį. Ji įtūžo ant Stepono. Žydų vadovai suėmė jį ir nuvedė į tarybą.

¹³ Pasamdyti liudytojai melavo, kad Steponas nuolat kalba prieš šventyklą ir Mozės įstatymus.

¹⁴ Jie sakė: „Mes girdėjome jį sakantį, kad šis jaunuolis, Jėzus iš Nazareto, sugriauš šventyklą ir atmes visus Mozės įstatymus!“

¹⁵ Tą akimirką taryba pamatė, jog Stepono veidas suspindo!

7

Stepono kalba aukščiausiąjame teisme

¹ Tada vyriausiasis kunigas paklausė jį: „Ar tie kaltinimai teisingi?“

² Štai koks ilgas buvo Stepono atsakymas: „Šlovingasis Dievas apsireiškė mūsų tėvui Abraomui Irake dar prieš jam persikeliant į Siriją

³ ir liepė išeiti iš savo gimtojo krašto, atsisveikinti su giminėmis ir leistis į kelionę ton šalin, kurią Dievas jam parodys.

⁴ Tada jis paliko Chaldėjų kraštą ir apsigyveno Harane, Sirijoje, iki savo tėvo mirties. Iš ten Dievas atvedė jį čia, Izraelio žemėn,

⁵ bet nesuteikė jam nė mažičio žemės plotelio. Tačiau Dievas pažadėjo, kad galiausiai jam ir jo palikuonims (nors jis buvo bevaikis!) priklausys visa šalis.

⁶ Dievas taip pat jam pasakė, kad šitie jo palikuonys paliks savo šalį ir gyvens kaip ateiviai svetimoje žemėje ir 400 metų vergaus.

⁷ „Bet Aš nubausiu tautą, kuri juos pavergs, – jam pasakė Dievas. – Vėliau Mano žmonės sugrįš į šią Izraelio valstybę ir čia Mane garbins.“

⁸ Ir tuomet Dievas davė atlikti Abraomui apipjaustymo apeigą, kaip Dievo ir Abraomo žmonių susitarimą. Taigi, suėjus aštuonioms

dienoms, Abraomo sūnus Izaokas buvo apipjaustytas. Izaokas tapo Jokūbo tėvu, o Jokūbui gimė dvylika vaikų, kurie tapo žydų tautos patriarchais.

⁹ Šie iš pavydo broliui pardavė Juozapą į Egiptą kaip vergą. Bet Dievas buvo su juo.

¹⁰ Jis apsaugojo Juozapą nuo sielvarto ir suteikė išminties Egipto karaliaus, faraono, akivaizdoje. Dievas davė Juozapui nepaprastą išmintį, todėl faraonas paskyrė jį Egipto valdovu, pavesdamas jam ir savo rūmų reikalus.

¹¹ Bet Egipte ir Kanaano žemėje kilo badas, ir mūsų protėviai atsidūrė dideliame varge.

¹² Jokūbas išgirdo, kad Egipte dar yra javų, ir išsiuntė savo sūnus, kad nupirktų truputį.

¹³ Kai jie atvyko į Egiptą antrą kartą, Juozapas leidosi atpažįstamas, ir broliai buvo pristatyti faraonui.

¹⁴ Tada Juozapas pakvietė savo tėvą Jokūbą ir visų brolių šeimas, iš viso septyniasdešimt penkis asmenis, kad atvyktų į Egiptą.

¹⁵ Šitaip Jokūbas atkeliavo į Egiptą, kur mirė jis ir visi jo sūnūs.

¹⁶ Juos visus paragabeno į Sichemą ir palaidojo kape, kurį Abraomas buvo nupirkęs Sicheme iš Emoro sūnų.

¹⁷⁻¹⁸ Artinantis laikui, kai Dievas turėjo išpildyti Abraomui duotą pažadą išlaisvinti jo palikuonis iš vergijos, Egipte labai išaugo žydų skaičius. Tačiau tuo metu buvo karūnuotas karalius, kuris negerbė Juozapo atminimo.

¹⁹ Šis karalius rengė sąmokslą prieš mūsų giminę,

versdamas mūsų protėvius pamesti savo vaikus laukuose.

²⁰ Tuo metu gimė dieviško grožio vaikas – Mozė. Jo tėvai slėpė jį tris mėnesius namuose,

²¹ o kai nebegalėjo laikyti jo paslėpę, turėjo jį palikti. Jį rado faraono duktė ir paėmė auginti, išūnijo bei

²² mokė visos Egipto išminties. Taip jis tapo galingu valdovu ir oratoriumi.

²³ Vieną dieną, artėjant keturiasdešimtajam gimtadieniui, jam kilo mintis aplankyti savo brolius izraelitus.

²⁴ To apsilankymo metu jis pamatė egiptietį, nedorai besielgiantį su izraelitu. Mozė keršydamas užmušė egiptietį.

²⁵ Mozė tikėjosi, kad broliai supras, jog Dievas jį siuntė jiems padėti, bet šie nieko nesuprato.

²⁶ Kitą dieną jis vėl juos aplankė ir pamatė besivaidijančius du izraelitus. Mozė mėgino juos sutaikyti, sakydamas: „Vyrai, jūs esate broliai! Todėl neturite šitaip kovoti. To neturite daryti.“

²⁷ Bet tasai, kuris buvo nuskriaudęs artimą, liepė Mozei rūpintis savais reikalais. „Kas tave paskyrė mūsų valdovu ar teisėju? – klausė jis. –

²⁸ Gal rengiesi ir mane nužudyti, kaip vakar nužudei egiptietį?“

²⁹ Tada Mozė pabėgo iš šalies, apsigyveno Madiano krašte, kur gimė jo du sūnūs.

³⁰ Po keturiasdešimties metų dykumoje, netoli Sinajaus kalno, jam pasirodė angelas degančio krūmo liepsnose.

³¹ Mozė tai matė ir stebėjosi, kas ten yra; kai jis nubėgo pasižiūrėti, pakvietė Viešpaties balsas:

³² „Aš esu tavo Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas.“ Mozė ėmė drebėti iš baimės ir nedrįso pažvelgti.

³³ O Viešpats jam tarė: „Nusiauk apavą, nes tu stovi ant šventos žemės.

³⁴ Aš mačiau Egipte Savo tautos skausmą ir verksmą. Aš nužengiau jų išvaduoti. Tad ateik čionai! Aš ketinu tave pasiųsti į Egiptą.“

³⁵ Ir tuo būdu Dievas sugrąžino tą, kurį pirma jo žmonės atmetė, sakydami: „Kas tave paskyrė vadovu ir mūsų teisėju?“

³⁶ Mozė buvo siųstas kaip valdovas ir išgelbėtojas. Daugybės įsimintinų stebuklų pagalba jis išvedė juos iš Egipto, pervedė per Raudonąją jūrą ir vedžiojo keturiasdešimt metų dykumoje.

³⁷ Pats Mozė Izraelio žmonėms yra pasakęs: „Dievas pažadins Pranašą iš jūsų brolių tarpo, panašiai kaip mane.“

³⁸ Tai buvo tikra tiesa, nes Mozė tarpininkavo tyruose tarp Izraelio žmonių ir angelo, kuris Sinaiaus kalne perdavė jiems Dievo įsakymą – gyvąjį žodį.

³⁹ Bet mūsų tėvai atmetė Mozę ir norėjo grįžti į Egiptą.

⁴⁰ Jie sakė Aaronui: „Padirbdink mums dievų, kurie parvestų mus atgal, nes mes nežinome, kas nutiko tam Mozei, išvedusiam mus iš Egipto.“

⁴¹ Tokiu būdu jie pasidirbo dievą – aukso veršį – ir ėmė aukoti jam atnašą. Jie džiaugėsi savo rankų darbu.

⁴² Dievas nusigręžė nuo jų, apleido juos, leisdamas jiems tarnauti saulei, mėnuliui,

žvaigždėms kaip dievams! Amoso pranašysčių knygoje Viešpats klausia:

„Negi Man, Izraeli, tu aukojai būdamas dykumoje šituos keturiasdešimt metų?

⁴³ Tu iš tiesų domiesi pagoniškais dievais – Molochu, dievo Romfos žvaigžde ir visais stabais, kuriuos pasidirbote, kad galėtumėte juos garbinti. Todėl pasiūsiu jus į nelaisvę toli, anapus Babilono.“

⁴⁴ Mūsų protėviai per dykumą gabenosi su savimi kilnojamą šventyklą – tabernakulį. Jame jie laikė akmenines plokštes, ant kurių buvo užrašyti Dešimt įsakymų. Šis tabernakulis buvo sukurtas tiksliai pagal angelo Mozei duotą planą.

⁴⁵ Metams bėgant, kada Jozuė kovojo prieš pagonių gentis, šį tabernakulį pasiėmė su savimi į naująją žemę ir naudojo iki karaliaus Dovydo laikų.

⁴⁶ Dievas nuoširdžiai palaimino Dovydą. Dovydas paprašė ypatingos teisės statyti šventovę Jokūbo Dievui.

⁴⁷ Saliamonas ją pastatė,

⁴⁸ tačiau Dievas negyvena šventovėse, sukurtose žmogaus rankomis.

⁴⁹ „Dangus – Man sostas, o žemė – suoloelis Mano kojoms“, – sako Viešpats per Savo pranašus. „Kokius namus jūs Man statysite? – klausia Viešpats. – Ar Aš juose pasiliksiu?

⁵⁰ Argi ne Aš sukūriau dangų ir žemę?“

⁵¹ Jūs – užsispyrę stabmeldžiai! Negi jūs amžinai priešinsitės Šventajai Dvasiai? Taip darė jūsų tėvai, ir jūs taip darote!

⁵² Paminėkite nors vieną pranašą, kurio nepersekiojo jūsų tėvai? Jie netgi žudydavo tuos, kurie pranašavo Teisiojo atėjimą, – Mesijo, kurį jūs išdavėte ir nužudėte.

⁵³ Taip, jūs sąmoningai sulaužėte Dievo įsakymus, nors juos gavote iš angelų rankų.“

Stepono nužudymas

⁵⁴ Žydų vadovai labai išsižeidė dėl Stepono kaltinimų ir įniršę ėmė ant jo griežti dantis.

⁵⁵ O Steponas, kupinas Šventosios Dvasios, ramiai žvelgė aukštyn į dangų, išvydo Dievo šlovę ir Jėzų, stovintį Dievo dešinėje!

⁵⁶ Ir tuojau pasakė: „Štai matau dangų atvirą ir Jėzų, Mesiją, stovintį Dievo dešinėje!“

⁵⁷ Tada, baisiai rėkdami ir stumdydamiesi, jie užsikimšo ausis ir visi kaip vienas puolė jį,

⁵⁸ išsitempė už miesto ir užmušė akmenimis. Liudytojai – budeliai – nusivilko švarkus ir padėjo juos prie jaunuolio Sauliaus kojų.

⁵⁹ Kai žudikai svaidė akmenis į Steponą, jis meldėsi: „Viešpatie Jėzau, priimk mano sielą.“

⁶⁰ Jis suklupęs šaukė: „Viešpatie, nelaikyk jų elgesio nuodėme!“ Ir ištaręs tuos žodžius, mirė.

8

Persekiojama ir išblaškyta bažnyčia

¹ Saulius visiškai pritarė Stepono nužudymui. Ir nuo tos dienos prasidėjo didelė tikinčiųjų persekiojimo banga, palietusi Jeruzalės bažnyčią. Visi, išskyrus apaštalus, pasklido po Judėją ir Samariją.

² Bet atėjo keletas pamaldžių žydų ir su didele širdgėla palaidojo Steponą.

³ Saulius lyg laukinis siautėjo visur, persekiodamas tikinčiuosius. Įsiverždavo net į privačius namus, nežiūrėdamas, ar vyrai, ar moterys, suimdavo juos ir grūsdavo į kalėjimą.

Pilypas Samarijoje

⁴ Pabėgę iš Jeruzalės, tikintieji visur sakė pamokslus ir skelbė gerąją naujieną apie Jėzų! Pavyzdžiui,

⁵ Pilypas nuvyko į Samarijos miestą ir ten pasakojo žmonėms apie Kristų.

⁶ Minios įdėmiai klausėsi, nes Jis darė daug stebuklų.

⁷ Buvo išvaryta daug piktųjų dvasių, kurios šaukdamos palikdavo savo aukas, buvo išgydyta daug paralyžiuotųjų ir šlubų.

⁸ Taigi tame mieste buvo daug džiaugsmo!

Simonas burtininkas

⁹⁻¹¹ Tai buvo vyras, vardu Simonas, ilgą laiką buvęs žiniuonis, labai įtakingas, išdidus, nes jis galėjo padaryti nepaprastus dalykus. Samariečiai kalbėjo apie jį kaip apie Mesiją.

¹² Bet dabar jie įtikėjo Pilypo žodžiu, kad Jėzus yra Mesijas, ir jo žodžiais apie Dievo karalystę. Buvo pakrikštyta daug vyrų ir moterų.

¹³ Tada ir Simonas įtikėjo, pasikrikštijo ir ėmė sekti paskui Pilypą. Jis buvo labai nustebintas Pilypo daromais stebuklais.

¹⁴ Kai apaštalai Jeruzalėje išgirdo, kad Samarijos žmonės priėmė Dievo Žodį, jie nusiuntė tenai Petrą ir Joną.

15 Vos tik jiems atvykus, jie ėmė melstis, kad tie nauji tikintieji gautų Šventąją Dvasią.

16 Mat Ji dar nebuvo nė vieno iš jų aplankiusi. Jie dar tebuvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu.

17 Tuomet Petras ir Jonas ant tikinčiųjų dėjo rankas, šitaip įkvėpdami Šventąją Dvasią.

18 Kai Simonas pamatė, kad Šventoji Dvasia aplanko žmones, kai apaštalas laimino juos, jis panoro nusipirkti šią galią.

19 „O, kad ir aš turėčiau tokią galią, kad ir man uždėjus rankas ant žmonių, juos aplankytų Šventoji Dvasia!“ – sušuko jis.

20 Bet Petras tarė jam: „Tavo pinigai žus kartu su tavimi, nes manai, kad Dievo dovana yra nuperkama.

21 Šis dalykas neatneš tau laimės, nes tu nesi teišus prieš Dievą.

22 Nusigręžk nuo didelės nedorybės ir melskis. Galbūt Dievas dar atleis tavo piktas mintis,

23 nes tu esi pavydus ir nuodėmingas.“

24 „Melskite už mane, – sušuko Simonas, – kad manęs neištiktų tie baisūs dalykai.“

25 Paliudiję ir paskelbę Dievo Žodį Samarijoje, Petras ir Jonas pasuko atgal į Jeruzalę, pakeičiant sustodami keliuose samariečių kaimuose, kad perduotų žmonėms Dievo Žodį.

Pilypas ir etiopas

26 Viešpaties angelas prabilo į Pilypą, tardamas: „Vidurdienį eik ant kelio, kuris vingiuoja iš Jeruzalės per Gazos dykumą.“

²⁷ Taip jis ir padarė. Ir štai bevažiuojąs Etiopijos išdo valdytojas, eunuchas, turintis didelę įtaką karalienės Kandakės rūmuose. Jis buvo nuvykęs į Jeruzalę pasimelsti,

²⁸ o dabar keliavo namo ir, sėdėdamas vežime, garsiai skaitė iš pranašo Izaijo knygos.

²⁹ Šventoji Dvasia tarė Pilypui: „Eik greta šito vežimo.“

³⁰ Pribėgęs jis išgirdo, ką etiopas skaito, ir todėl paklausė: „Ar supranti, ką skaitai?“

³¹ „Žinoma, ne! – šis atsiliepė. – Kaip aš galiu suprasti, jei man niekas nepaaiškina?“ Jis paprašė Pilypą lipti į vežimą ir sėsti šalia.

³² Rašto vieta, kurią jis skaitė, buvo tokia: „Jis buvo vedamas kaip avis, vedama pjauti, ir kaip ėriukas, kuris tyli kerpamas, taip ir Jis neatvėrė Savo burnos.

³³ Jis liko pažemintas, todėl nebuvo nuteistas.

Ir kas gali apsaityti Jo giminę, jeigu Jo gyvenimas žemėje buvo nutrauktas?!“

³⁴ Eunuchas paklausė Pilypą: „Ar Izaijas kalbėjo apie save ar apie ką kitą?“

³⁵ Todėl Pilypas pradėjo nuo minėtos Rašto vietos ir dar daug ką papasakojo jam apie Jėzų.

³⁶ Keliaudami toliau, jie privažiavo nedidelį vandens telkinį. Eunuchas prabilo: „Žiūrėkite! Vanduo! Kodėl negaliu būti pakrikštytas?“

³⁷ „Gali, – atsakė Pilypas, – jei tiki visa širdimi.“ Eunuchas atsakė: „Aš tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus.“

³⁸ Jie sustojo ir nuėjo į vandenį, kur Pilypas eunuchą pakrikštijo.

³⁹ Kai jie išlipo iš vandens, Viešpaties Dvasia pasiėmė Pilypą. Eunuchas niekada daugiau jo nematė, bet keliavo toliau džiaugdamasis.

⁴⁰ Tuo tarpu Pilypas atsidūrė Azote! Pakeliui į Cezarėją jis skelbė gerąją naujieną visuose miestuose.

9

Sauliaus atsivertimas

¹ O Saulius, grasindamas ir degdamas noru sunaikinti Jeruzalėje kiekvieną krikščionį,

² nuėjo pas vyriausiąjį kunigą ir pareikalavo rašto, adresuoto Damasko sinagogoms, kuriame joms buvo nurodyta dalyvauti persekiojant visus ten gyvenančius tikinčiuosius, vyrus ir moteris, kad jis galėtų juos suimtus gabenti į Jeruzalę.

³ Su šia misija besiartinant prie Damasko, apšvietė jį dangaus šviesa!

⁴ Parpuolęs ant žemės, jis išgirdo balsą: „Sauliau! Sauliau! Kam Mane persekioji?“

⁵ „Kas Tu esi, Viešpatie“, – paklausė Saulius. O balsas atsakė: „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji!“

⁶ Dabar kelkis, eik į miestą ir lauk Mano tolimesnių nurodymų.“

⁷ Sauliaus draugai nustebę stovėjo be žado, nes jie girdėjo kažkieno balsą, tačiau nieko nematė.

⁸ Saulius atsikėlė nuo žemės ir pasijuto besąs aklas. Ji reikėjo nuvesti į Damaską, ir ten

⁹ tris dienas jis nieko nevalgė ir negėrė.

¹⁰ Damaske gyveno tikintysis, vardu Ananijas. Apsireiškęs Viešpats jam kalbėjo: „Ananijau!“ „Taip, Viešpatie!“ – atsakė jis.

¹¹ Viešpats pasakė: „Nueik į gatvę, vadinamą Tiesiąja, surask Judo namus ir teiraukis tarsiečio, vardu Saulius. Jis dabar meldžiasi,

¹² nes regėjime Aš jam parodžiau vyrą, vardu Ananijas, ateinantį uždėti ant jo rankas, kad jis vėl praregėtų.“

¹³ „Bet, Viešpatie, aš esu girdėjęs apie baisius dalykus, kuriuos šis žmogus padarė tikintiesiems Jeruzalėje, – sušuko Ananijas. –

¹⁴ Mes girdime, kad jis turi aukštųjų kunigų įgaliojimus suimti visus, kurie šaukiasi Tavojo vardo!“

¹⁵ Bet Viešpats pasakė: „Eik ir daryk, kaip sakau. Saulius yra Mano išrinktasis, kuris neš Mano žodžius tautoms ir karaliams, o taip pat ir Izraelio žmonėms.

¹⁶ Aš jam parodysiu, kiek daug jam teks iškentėti dėl Manęs.“

¹⁷ Taigi Ananijas nuėjo į tuos namus, rado Saulių, uždėjo ant jo rankas ir tarė: „Broli Sauliau, Viešpats Jėzus, kuris pasirodė tau kelyje, atsiuntė mane, kad tau įkvėpčiau Šventąją Dvasią ir atgautum regėjimą.“

¹⁸ Akimirksniu (atrodė tartum nuo jo akių žvynai nukrito) Saulius atgavo regėjimą ir tuoju pat buvo pakrikštytas.

¹⁹ Po to užvalgęs ėgijo jėgų.

Saulius Damaske ir Jeruzalėje

Saulius, pabuvęs kelias dienas su tikinčiaisiais Damaske,

²⁰ nuėjo ir sinagogose visiems skelbė gerąją naujieną apie Jėzų, kad Jis iš tiesų yra Dievo Sūnus.

21 Visi, kurie tatau girdėjo, stebėjosi ir klausinėjo: „Ar čia ne tas pats, kuris taip žiauriai persekiojo Jėzaus pasekėjus Jeruzalėje? – klausė jie. – Argi jis nėra atvykęs jų suimti?“

22 Saulius vis karščiau kalbėjo ir Damasko žydai negalėjo pakęsti tų įrodymų, kad Jėzus iš tiesų yra Mesijas.

23 Po kurio laiko žydų vadovai nusprendė jį nužudyti.

24 Bet Saulius žinojo jų planą. Jie tykojo jo prie miesto vartų dieną ir naktį, pasiruošę jį nužudyti.

25 Taigi nakčia keletas mokinių pintinėje nuleido jį per miesto sienos angą žemyn.

26 Atvykęs į Jeruzalę, jis stengėsi susitikti su tikinčiaisiais, bet jie visi jo bijojo. Jie manė, kad jis apgaudinėja.

27 Tada Barnabas nusivedė jį pas apaštalus ir jiems papasakojo, kaip Saulius regėjęs Viešpatį kelyje į Damaską ir ką Viešpats jam sakė, o taip pat kalbėjo apie tai, kaip jis nuoširdžiai mokė Jėzaus vardu.

28 Tik tada jie jį priėmė, ir Saulius nuolat būdavo su tikinčiaisiais ir

29 drąsiai mokė Viešpaties vardu. Bet keletas graikiškai kalbančių žydų, su kuriais jis ginčijosi, nutarė Saulių nužudyti.

30 Kai kiti tikintieji išgirdo apie pavojų, jie nugabeno jį į Cezarėją ir tada išsiuntė namo, į Tarsą.

31 Tuo tarpu bažnyčia visoje Judėjoje, Galilėjoje, Samarijoje džiaugėsi ramybe. Vis augo bažnyčios galia ir tikinčiųjų skaičius. Tikintieji išmoko gyventi Dievo baimėje, globojami Šventosios Dvasios.

Enėjas ir Tabita

³² Petras keliavo iš vienos vietos į kitą, lankydamas juos. Bekeliaudamas aplankė tikinčiuosius, gyvenančius Lidoje.

³³ Ten jis sutiko žmogų, vardu Enėjas. Jis buvo paralyžiuotas ir aštuonerius metus ligos prirakintas prie lovos.

³⁴ Petras jam tarė: „Enėjau! Jėzus Kristus teišgydo tave! Kelkis ir pasiklok lovą.“ Ir bematant jis buvo išgydytas.

³⁵ Tada visi Lidos ir Saronos gyventojai, pamatę jį vaikstantį, atsivertė į Viešpatį.

³⁶ Jopėje buvo tikinčioji moteris, vardu Tabita, išvertus Dorkadė (Gazelė), kuri buvo garsi gerais darbais ir išmaldomis.

³⁷ Tomis dienomis ji susirgo ir mirė. Jos draugai pašarvojo ją aukštutiniame kambaryje.

³⁸ Bet mokiniai išgirdo, jog netoliese Lidoje yra Petras, todėl jie pasiuntė du vyrus, kad šie paprašytų Petrą su jais grįžti į Jopę.

³⁹ Taip jis ir padarė. Kai tik Petras atvyko, jie nusivedė jį į viršų, kur gulėjo Tabita. Kambarys buvo pilnas verkiančių našlių, kurios viena kitai rodė Tabitos joms pasiūtus rūbus.

⁴⁰ Bet Petras liepė joms visoms išeiti iš kambario. Tada jis atsiklaupė ir ėmė melstis. Pasisukęs į lavoną, tarė: „Kelkis, Tabita!“, ir ji atmerkė akis! Pamačiusi Petrą, ji atsisėdo.

⁴¹ Jis padavė jai ranką ir padėjo atsikelti. Sukvietęs tikinčiuosius ir našles, parodė ją gyvą.

⁴² Žinia pasklido mieste, ir daugelis įtikėjo Viešpatį.

⁴³ Petras ilgą laiką pasiliko Jopėje pas vieną kailiadirbį Simoną.

10

Kornelijus išsikviečia Petrą

¹ Cezarėje gyveno romėnų armijos karininkas Kornelijus, italų kohortos šimtininkas.

² Jis buvo pamaldus žmogus, giliai nuolankus, kaip ir visi jo namiškiai. Jis dosniai šelpdavo žmones ir ištvermingai meldavosi Dievui.

³ Vieną popietę, apie trečią valandą, kai jis nemiegojo, regėjime pamatė Dievo angelą, kuris tarė: „Kornelijau!“

⁴ Kornelijus pažvelgė į jį išsigandęs. „Kas yra, Viešpatie?“ – jis paklausė angelo. Angelas jam atsakė: „Tavo maldos ir išmaldos Dievo akyse neliko nepastebėtos!“

⁵ Pasiųsk keletą vyrų į Jopę, kad surastų žmogų, vardu Simonas Petras,

⁶ kuris svečiuojasi pas Simoną kailiadirbį, kurio namai stovi ant jūros kranto, ir pakviesk, kad jis ateitų tavęs aplankyti.“

⁷ Vos tik angelas pasitraukė, Kornelijus pasišaukė du namiškius tarnus ir vieną pamaldų kareivį iš patarnautojų

⁸ ir visa, kas atsitiko, jiems išaiškinęs, išsiuntė į Jopę.

Petro regėjimas

⁹⁻¹⁰ Rytojaus dieną, jiems besitartinant prie miesto, Petras užlipo ant plokščiaastogio pasimelsti. Buvo vidurdienis, ir jis pasijuto išalkęs. Bet kol buvo ruošiamas maistas, jį aplankė Šventoji Dvasia.

11 Jis pamatė atsivėrusį dangų ir didelę storą drobinę paklodę lyg maršką, už keturių kampų nuleidžiamą ant žemės.

12 Joje buvo įvairiausių gyvūnų, gyvačių ir paukščių (žydų draudžiamų vartoti maistui).

13 Tada balsas jam pasakė: „Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk ką nori!“

14 „Viešpatie, niekada gyvenime aš nevalgiau tokių sutvėrimų, nes žydų įstatymai juos draudžia valgyti“, – atsakė Petras.

15 Balsas vėl kalbėjo: „Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!“

16 Regėjimas pasikartojo tris kartus. Tada drobinis padėklas vėl pakilo į dangų.

17 Petras buvo tarsi pritrenktas. Ką regėjimas galėtų reikšti? Ką jam reikia daryti? Kaip tik tada Kornelijaus siūsti vyrai rado namą ir, stovėdami už vartų,

18 teiravosi, ar Simonas Petras gyvena šioje vietoje!

19 Tuo tarpu, kol Petras buvo regėjimo apstulbintas, Šventoji Dvasia jam pasakė: „Trys vyrai ieško tavęs.

20 Lipk žemyn, sutik juos ir keliauk su jais. Viskas tvarkoje. Tai aš juos siunčiau.“

21 Taip Petras nulipo žemyn ir tarė: „Štai ir aš, kurio ieškote. Su kokių reikalu atėjote?“

22 Tada jie papasakojo jam apie romėnų karininką Kornelijų, teisų ir pamaldų, visų žydų didžiai gerbiamą žmogų, gavusį angelo nurodymą pasikviesti Petrą į savo namus ir išklausti jo pamokymų.

²³ Taigi Petras pasikvietė juos į vidų ir priglaudė nakčiai. Kitą rytą jis iškeliavo su jais, lydimas keleto kitų tikinčiųjų iš Jopės.

Petras Kornelijaus namuose

²⁴ Rytojaus dieną jie atvyko į Cezarėją. Kornelijus jau laukė jo, sukvietė gimines ir artimuosius draugus.

²⁵ Petrui įėjus į jo namus, Kornelijus puolė prie jo kojų, išreikšdamas jam pagarbą.

²⁶ Bet Petras pasakė: „Kelkis! Aš ne Dievas!“

²⁷ Jis atsikėlė, ir jie kurį laiką kalbėjosi, tada įėjo į vidų, kur buvo susirinkę žmonės.

²⁸ Petras prabilo: „Jūs žinote, kad man nedera vaikščioti po pagonių namus. Bet regėjime man Viešpats parodė, kad negalima jokio žmogaus laikyti žemesniu.

²⁹ Taigi atvykau, kai tik mane pakvietė. Dabar pasakykite, kokių reikalu mane pakvietėte?“

³⁰ Kornelijus atsakė: „Prieš keturias dienas aš meldžiausi įprastą popietės valandą. Tik štai stojo prieš mane vyras spindinčiais drabužiais!

³¹ Jis man tarė: „Kornelijau, tavo maldos išklaustos ir Dievas prisiminė tavo maldas.

³² Dabar siųsk keletą vyrų į Jopę ir pasikviesk Simoną, vadinamą Petru, kuris apsistojęs kailiadirbio namuose prie jūros.“

³³ Taigi aš tuojau pasiunčiau pas tave žmones, o tu gerai padarei, kad taip greitai atvykai. Štai mes dabar čia, Viešpaties akivaizdoje, laukiame norėdami išgirsti, kas tau Viešpaties įsakytą!“

³⁴ Tada Petras atsakė: „Aš labai aiškiai matau, kad žydai ne vieni yra Dievo mylimi!

³⁵ Kiekvienoje tautoje yra Jį garbinančių geradarių, ir jie Jam mieli.

³⁶ Aš esu tikras, kad jūs girdėjote apie gerąją naujieną Izraelio žmonėms. Per Jėzų Mesiją, kuris yra visos kūrinijos Viešpats, ateina ramybė.

³⁷ Ši naujiena pasklido po visą Judėją po Jono Krikštytojo misijos Galilėjoje.

³⁸ Jūs taip pat žinote, kad Jėzui iš Nazareto Dievas įkvėpė Šventąją Dvasią ir suteikė galybę, todėl Jis keliavo darydamas gera ir gydydamas visus piktųjų dvasių apsėstuosius, nes Dievas buvo su juo.

³⁹ Mes, apaštalai, esame liudininkai to, ką Jis yra padaręs Izraelyje ir Jeruzalėje, kur Jis buvo nužudytas ant kryžiaus.

⁴⁰⁻⁴¹ Bet trečią dieną Dievas Jį prikėlė iš mirusių, leido Jam pasirodyti ne visai tautai, bet Dievo iš anksto paskirtiems žmonėms.

⁴² Jis mus siuntė visur skelbti gerąją naujieną ir liudyti, kad Jėzus – Dievo paskirtasis, visų gyvųjų ir mirusiųjų Teisėjas.

⁴³ Apie Jį visi pranašai liudijo sakydami, kad kiekvienas, kas juo tiki, gauna Jo vardu nuodėmių atleidimą.“

⁴⁴ Petrui pasakojant tuos dalykus, Šventoji Dvasia aplankė visus, kurie klausėsi jo žodžio.

⁴⁵ Žydai, kurie buvo atvykę drauge su Petru, labai stebėjosi, kad Šventosios Dvasios dovana buvo duodama ir pagonims!

⁴⁶⁻⁴⁷ Dėl to nėra abejonės, nes jie girdėjo juos kalbant įvairiomis kalbomis ir šlovinant Dievą. Petras paklausė: „Argi kas galėtų dabar neleisti man

juos krikštyti, jeigu juos, kaip ir mus, jau aplankė Šventoji Dvasia?“

⁴⁸ Jis krikštijo juos Jėzaus Kristaus, vardu. Paskui Kornelijus prašė jį pasilikti dar kelias dienas.

11

Petras paaiškina savo veiksmus

¹ Greitai naujiena pasiekė apaštalus ir kitus brolius Judėjoje, kad pagonys atsivertė!

² Kai Petras sugrįžo į Jeruzalę, žydų tikintieji ginčijosi su juo.

³ „Tu draugavai su pagonimis ir netgi su jais valgei!“ – kaltino jie.

⁴ Tada Petras jiems papasakojo visą istoriją:

⁵ „Sykį Jopėje aš meldžiausi ir regėjime pamačiau didelę keturkampę paklodę, nusileidžiančią iš dangaus.

⁶ Paklodės viduje buvo visų rūšių gyvių: roplių, paukščių (kurių mums negalima valgyti).

⁷ Aš girdėjau balsą, kuris man sakė: „Pjauk ir valgyk, ką tik nori.“

⁸ Aš atsakiau: „Niekada, Viešpatie! Dar niekada nevalgiau to, ką draudžia žydų įstatymai!“

⁹ Bet balsas iš dangaus prabilo vėl: „Nesakyk, kad tai neteisinga, kai Dievas sako, kad teisinga!“

¹⁰ Taip atsitiko tris kartus, ir vėl paklodė ir visa, kas joje buvo, pranyko danguje.

¹¹ Kaip tik tada trys vyrai atvyko į namus, kur buvau apsistojęs, manęs pasiimti į Cezarėją!

¹² Šventoji Dvasia man įsakė vyksti su jais ir nesirūpinti dėl to, kad jie pagonys. Mane lydėjo

šitie šeši broliai, ir mes greitai atvykome į vieno žmogaus namus, kuris siuntė pasiuntinius.

¹³ Jis mums papasakojo regėjęs angelą, kuris jam liepė siųsti pasiuntinius į Jopę ir surasti Simoną Petrą!

¹⁴ Jis pamokys, kaip jam ir jo namiškiams išsigelbėti.

¹⁵ Na, aš pradėjau jiems skelbti gerąją naujieną. Kai tik pradėjau kalbėti, juos aplankė Šventoji Dvasia, kaip pradžioje buvo aplankiusi ir mus.

¹⁶ Tada aš apmąsčiau Viešpaties žodžius, kaip Jis yra pasakęs: „Taip, Jonas krikštijo vandeniu, o jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia.“

¹⁷ Jeigu Dievas davė šitiems pagonims tokią pačią dovaną kaip ir mums, įtikėjusiems Viešpatį Jėzų Kristų, tai kas gi aš toks, kad turėčiau ginčytis?“

¹⁸ Kai kiti tai išgirdo, buvo atsakyta į visus jų prieštaravimus, ir jie pradėjo šlovinti Dievą! „Taip, – sakė jie, – Dievas pagonims taip pat davė ypatingą malonę, atsigręžus į Jį, gauti amžinąjį gyvenimą.“

Bažnyčia Antiochijoje

¹⁹ Tuo tarpu tikintieji, kurie persekiojimo metu po Stepono mirties buvo pabėgę iš Jeruzalės, nukeliavo į Finikiją, Kiprą, Antiochiją skleisdami gerąją naujieną ne tik tai žydams.

²⁰ Kai kurie tikintieji, keliavę iš Kipro ir Kirėnės į Antiochiją, atnešė ir graikams žinią apie Viešpatį Jėzų.

²¹ Taip Viešpats buvo su jais, ir daug pagonių tapo tikinčiaisiais.

²² Kai bažnyčia Jeruzalėje išgirdo, kas atsitiko, ji išsiuntė Barnabą į Antiochiją padėti naujai įtikėjusiems.

²³ Atvykęs ir pamatęs nuostabius Dievo darbus, jis labai apsidžiaugė ir paragino tikinčiuosius likti ištikimus Viešpačiui bet kokia kaina.

²⁴ Barnabas buvo geras žmogus, kupinas Šventosios Dvasios bei tvirto tikėjimo. Tai daugeliui žmonių padėjo įtikėti Dievą.

²⁵ Tuomet Barnabas nukeliavo toliau į Tarsą ieškoti Pauliaus.

²⁶ Radęs jį, grįžo į Antiochiją. Jie abu gyveno ten ištisus metus mokydami naujai pakrikštytuosius. (Antiochijoje tikintieji pirmą kartą buvo pavadinti krikščionimis.)

²⁷ Tomis dienomis iš Jeruzalės atvyko kai kurie pranašai į Antiochiją.

²⁸ Vienas jų, vardu Agabas, viename susirinkime, Šventosios Dvasios įkvėptas, išpranašavo didelį badą Izraelio žemėje.

²⁹ Tikintieji nusprendė padėti Judėjai, kiekvienas aukodamas tiek, kiek galėjo.

³⁰ Dovanas jie siuntė Jeruzalės bažnyčios vyresniesiems per Barnabą ir Paulių.

12

Stebuklingas Petro išvadavimas iš kalėjimo

¹ Apie tą laiką karalius Erodas ėmė persekioti kai kuriuos tikinčiuosius.

² Užmušė apaštalą Jokūbą, Jono broli.

³ Pamatęs, kad tai labai džiugino žydų vadovus, jis per Velykų šventes suėmė Petrą

⁴ ir įmetė kalėjiman, pavesdamas saugoti jį šešiolikos kareivių sargybai. Po Velykų Erodas ketino atiduoti Petrą žydų egzekucijai.

⁵ Bažnyčioje visi karštai meldė Dievą, kad Petras kalėjime būtų saugus.

⁶ Paskutinę naktį, kai Petras turėjo būti atiduotas žydams, jis miegojo surakintas dviem grandinėmis. Jį saugojo du kareiviai, o kiti stovėjo prie kalėjimo vartų.

⁷ Staiga kalėjimo kamera nutvieskė šviesa. Priešais Petrą atsirado Viešpaties angelas! Angelas pažadino Petrą, bakstelėdamas į šoną, ir tarė: „Kelkis greičiau!“ Nuo rankų nukrito grandinės.

⁸ Tada angelas kalbėjo toliau: „Renkis ir apsiauk batus!“ Jis taip ir padarė. „Dabar apsilik apsiausta ir eik paskui mane“, – įsakė angelas.

⁹ Tada Petras, sekdamas angelą, išėjo iš kalėjimo kameros. Bet visą laiką jis negalėjo suvokti, ar tai sapnas, ar regėjimas, ir netikėjo, jog viskas vyksta tikrovėje.

¹⁰ Jie praėjo pro pirmą, antrą sargybą ir prisiartino prie geležinių gatvės vartų. Vartai savaime atsidarė! Taigi jie išėjo. Kiek palydėjęs Petrą gatve, angelas nuo jo pasitraukė.

¹¹ Petras, supratęs kas atsitiko, tarė sau: „Tai tiesa! Viešpats siuntė angelą, kad išgelbėtų mane iš Erodo rankų ir žydų kėslių.“

¹² Taip mąstydamas, jis atėjo prie Morkumi vadinamo Jono motinos Marijos namų, kuriuose mal-dai buvo susirinkę daug žmonių.

¹³ Jis pasibeldė į vartų duris. Atidaryti atėjo mergaitė, vardu Rodė.

¹⁴ Pažinusi Petro balsą, ji iš džiaugsmo nubėgo į vidų pranešti visiems, jog gatvėje stovi Petras.

¹⁵ Jie netikėjo jos žodžiais. „Tu pakvaišai!“ – sakė jie. Ji atkakliai tvirtino savo. Tada jie nusprendė: „Tai greičiausiai jo angelas. Jie tikriausiai jį nužudė.“

¹⁶ Tuo tarpu Petras tebesibeldė į lauko duris. Atidarę jie nustėro.

¹⁷ Jis davė ženklą nurimti ir papasakojo, kas buvo atsitikę ir kaip Viešpats išvedė jį iš kalėjimo. „Pasakykite Jokūbui ir kitiems apie tai, kas atsitiko“, – sakė jis.

¹⁸ Auštant kalėjime kilo didelis sąmyšis. Kas atsitiko Petru?

¹⁹ Erodas pasiuntė jį atvesti, bet niekur nerado. Jis suėmė šešiolika sargybinių, teisė karo teisme ir nubaudė mirtimi. Po to jis kuriam laikui persikėlė į Cezarėją.

Erodo mirtis

²⁰ Erodui tebesant Cezarėjoje, jo aplankyti atvyko gyventojai iš Tyro ir Sidono miestų. Erodas buvo labai nepatenkintas tų dviejų miestų žmonėmis, bet jų atstovai draugavo su Blastu, karaliaus sekretorium, ir prašė taikos, nes jų miestai ekonomiškai priklausė nuo prekybos su Erodo šalimi.

²¹ Buvo duotas leidimas susitikti su Erodu. Tai dienai atėjus, jis, apsivilkęs karališkais rūbais, sėdėjo soste ir pasakė jiems prakalbą.

²² Pabaigoje žmonės sukėlė dideles ovacijas, šaukdami: „Tai dievo balsas, ne žmogaus!“

²³ Bematant Viešpaties angelas palietė Erodą, ir jis susirgo, ji užpuolė kirminai ir jis mirė, kadangi priėmė žmonių pagarbą, užuot šlovinęs Dievą.

²⁴ Viešpaties geroji naujiena greitai plito, ir tikinčiųjų skaičius vis augo.

²⁵ Barnabas ir Paulius aplankė Jeruzalę, ir kai tik jie, įvykdę savo užduotis, grįžo į Antiochiją, pasiėmė su savimi Joną, vadinamą Morkumi.

13

Barnabas ir Saulius išsiunčiami

¹ Antiochijos bažnyčioje buvo pranašų ir mokytojų: tai Barnabas ir Simonas, pravarde Juodasis, Lucijus Kirėnietis, Manaenas, karaliaus Erodo įbrolis ir Paulius.

² Vieną dieną, jiems besimeldžiant ir pasninkaujant, Šventoji Dvasia pasakė: „Skirkite Barnabui ir Pauliui darbą, kuriam Aš juos pašauksiu.“

³ Tada po ilgesnių pasninkų ir maldų vyrai uždėjo ant jų rankas ir siuntė juos toliau.

Kipre

⁴ Šventosios Dvasios vedami, jie iškeliavo į Seleukiją, o iš ten išplaukė į Kiprą.

⁵ Atvykę į Salamino miestą, jie nuėjo į žydų sinagogą ir ėmė skelbti Dievo Žodį. (Jonas Morkus buvo jų padėjėjas.)

⁶⁻⁷ Po to jie ėjo, sakydami pamokslus, iš miesto į miestą per visą salą iki Pafos, kur pagaliau susitiko burtininką žydą, netikrą pranašą, vardu Barjėzus. Jis buvo artimas labai įžvalgiam ir supratingam valdytojui Sergijui Pauliui. Valdytojas pakvietė

jį aplankyti Barnabą ir Paulių, nes norėjo išgirsti Dievo Žodį.

⁸ Bet burtininkas Elimas (jo graikiškas vardas) trukdė ir ragino nekreipti dėmesio į tai, ką sakė Paulius ir Barnabas, stengdamasis atitraukti jį nuo tikėjimo Viešpačiu.

⁹ Tada Paulius, kupinas Šventosios Dvasios, piktai pažvelgė į burtininką ir prabilo:

¹⁰ „Ak tu, velnio sūnau! Tu pilnas įvairiausių gudrybių ir niekšybių, priešė viso, kas gera. Ar niekada ir nebaigsi prieštarauti Viešpačiui?

¹¹ O dabar Dievas uždeda ant tavęs savo baudžiančią ranką, ir tu kuriam laikui apaksi.“ Bematant ant jo nusileido rūkas ir tamsa, ir jis ėmė klajoti, maldaudamas, kad kas paimtų jį už rankos ir vestų.

¹² Pamatęs kas vyksta, valdytojas buvo nustebintas Dievo Žodžio galios ir įtikėjo.

Pisidijos Antiochijoje

¹³ Iš Pafo Paulius ir visi su juo buvę atplaukė į Pergės uostamiestį Turkijoje. Čia Jonas pasitraukė nuo jų ir sugrižo į Jeruzalę.

¹⁴ Bet Barnabas ir Paulius leidosi toliau, kol pasiekė Pisidijos Antiochiją. Šeštadienį jie nuvyko į sinagogą melstis.

¹⁵ Po įprastinio skaitymo iš Mozės ir Pranašų knygų atsakingieji už pamaldas pasiuntė jiems tokio turinio raštelį: „Broliai, jei turite kokią pamokantį žodį – tarkite!“

¹⁶ Taigi, atsistojęs Paulius pamojo sveikindamas ir kalbėjo: „Izraelio vyrai ir visi kiti čia susirinkę Dievą garbinantys žmonės, paklausykite!

¹⁷ Izraelio tautos Dievas išsirinko mūsų protėvius, pagerbė juos, išvesdamas iš Egipto vergijos.

¹⁸ Jis globojo juos, klajojančius tyruose keturiasdešimt metų,

¹⁹⁻²⁰ po to Jis sunaikino septynias tautas Kanaane ir leido Izraeliui paveldėti jų žemes. Teisėjai valdė apie keturis šimtus penkiasdešimt metų, juos pakeitė pranašas Samuelis.

²¹ Vėliau žmonės ėmė reikalauti karaliaus, ir tada Dievas davė jiems Saulių, Kišo sūnų, Benjamino giminės vyrą keturiasdešimčiai metų.

²² Bet Dievas, pašalinęs jį, pakeitė karaliumi Dovydu, žmogumi, apie kurį Viešpats sakė: „Dovydas, Jeses sūnus, yra Mano širdžiai mielas, nes jis paklusnus Man.“

²³ Jėzus yra vienas karaliaus Dovydo palikuonių, kurį Viešpats pažadėjo padaryti Izraelio Gelbėtoju!

²⁴ Kol Jis dar nebuvo atėjęs, Jonas Krikštytojas sakė pamokslus Izraelyje, aiškindamas būtinumą nusigręžti nuo nuodėmės ir atsigręžti į Dievą.

²⁵ Kadangi Jonas buvo bebaigiąs savo darbą, paklausė: „Negi manote, kad aš Mesijas? Ne! Bet Jis greitai ateis. Lyginant su Juo, aš esu niekas.“

²⁶ Broliai, Abraomo sūnūs, o taip pat visi ne žydų tautybės žmonės, kurie gerbiate Dievą! Išganymas skirtas mums visiems!

²⁷ Žydai Jeruzalėje ir jų vadovai įvykdė pranašystę, nužudydami Jėzų, nes jie neatpažino Jo ir nesuprato, kad Jis yra Tasai, apie kurį rašė

pranašai, nors ir girdėjo kiekvieną šeštadienį sakomus pranašų žodžius.

²⁸ Jie nerado Jame mirties vertos kaltės, bet reikalavo, kad Pilotas Jį nužudytų.

²⁹ Kai jie įvykdė visa, kas apie Jį buvo parašyta, Jėzų nuėmė nuo kryžiaus ir paguldė į kapą.

³⁰ Bet Dievas prikėlė Jį iš numirusių.

³¹ Jį keletą kartų matė vyrai, kurie buvo atlydėję Jį iš Galilėjos į Jeruzalę. Tie vyrai nuolatos tai liudija viešai.

³²⁻³³ O dabar Barnabas ir aš esame čia, kad praneštume jums gerąją naujieną. Šiais laikais išsipildė Dievo duotas pažadas mūsų protėviams. Tuo pažadu Dievas prikėlė Jėzų. Štai ką apie Jėzų kalba antroji psalmė: „Šiandien Aš išaukštinau Tave, Savo Sūnų.“

³⁴ Nes Dievas pažadėjo Jį prikelti amžiams. Tai byloja Raštas, kuriame sakoma: „Aš Tau padarysiu nuostabų dalyką, kurį pažadėjau Dovydui.“

³⁵ Kitoje psalmėje Jis išsamiau paaiškina, sakydamas: „Dievas neleis supūti Savo vieninteliam Šventajam.“

³⁶ Čia kalbama ne apie Dovydą, nes Dovydas, pasitarnavęs savo kartai pagal Dievo planą, mirė, buvo palaidotas ir supuvo,

³⁷ o Šio antrojo kūnas nebuvo supuvęs.

³⁸ Broliai, klausykite! Per Jėzų jums bus atleidžiamos nuodėmės.

³⁹ Visiems tikintiems bus atleistos jų kaltės, ir jie bus pripažinti teisiais. To niekada negalėtų padaryti žydų įstatymas.

⁴⁰ Saugokitės! Neleiskite, kad jums pritaikytų pranašų žodžius:

⁴¹ „Žiūrėkite ir žūkite jūs, tiesos niekintojai, nes Aš ir dabar darau Savo darbą, kuriuo nenorite patikėti, net ir apie jį išgirdę.“

⁴² Tą dieną, kai žmonės išėjo iš sinagogos, jie prašė Paulių grįžti pas juos kitą savaitę ir pasakyti kalbą.

⁴³ Daug žydų ir pamaldžių prozelitų, kurie meldėsi sinagogoje, sekė gatve paskui Paulių ir Barnabą, kai abu vyrai ragino juos priimti Dievo siūlomas malones.

⁴⁴ Kitą savaitę susirinko beveik visas miestas pasiklausyti skelbiamo Viešpaties Žodžio.

⁴⁵ Išvydus tokią minią, žydus apėmė pavydas, ir jie piktžodžiaudami ėmė prieštarauti Pauliui.

⁴⁶ Tada Paulius ir Barnabas drąsiai kalbėjo ir pareiškė: „Buvo būtina, kad geroji Dievo naujiena pirmiausia būtų paskelbta žydams. Bet kadangi jūs ją atmetėte, tai nesate verti amžinojo gyvenimo. Na, mes pasiūlysimė ją pagonims.“

⁴⁷ Nes taip mums liepė Viešpats, sakydamas: „Paskyriau Tave, kad būtum šviesa pagonims, kad išgelbėtum juos visus, net ir tolimiausiuose žemės kampeliuose esančius.“

⁴⁸ Kai pagonys tai išgirdo, jie buvo labai patenkinti ir džiaugėsi Pauliaus žinia, ir kas tik siekė amžinojo gyvenimo, įtikėjo.

⁴⁹ Taip Viešpaties naujiena paplito po visą šį kraštą.

⁵⁰ Tuo tarpu žydų vadovai išjudino pamaldžias moteris ir įtakingus miesto piliečius, sukvietė minią prieš Paulių ir Barnabą ir išvijo juos iš miesto.

⁵¹ Bet jie, nusikratę nuo kojų miesto dulkes, nukeliavo į Ikoniją.

⁵² Mokiniai, kupini Šventosios Dvasios, labai džiaugėsi.

14

Ikonijoje

¹ Ikonijoje Paulius ir Barnabas kartu nuėjo į sinagogą ir taip karštai meldėsi, kad įtikėjo daugybė žydų ir graikų.

² Bet žydai, kurie su panieka atmetė Dievo Žodį, kurstė pagonis prieš Paulių ir Barnabą, pasakodami apie juos įvairiausius paikus dalykus.

³ Nepaisydami to, jie pasiliko ten ir drąsiai skelbė Dievo Žodį. Viešpats įrodė, kad jų skelbiama naujiena priklausė nuo Jo veiklos. Viešpats įgalino juos daryti didelius stebuklus.

⁴ Bet miesto žmonių nuomonės skyrėsi: vieni buvo už žydų vadovus, kiti palaikė apaštalus.

⁵⁻⁶ Kai Paulius ir Barnabas sužinojo apie pagonių, žydų bei žydų vadovų sąmokslą pulti ir užmušti juos akmenimis, gelbėdamiesi jie pabėgo į Likaonijos miestus Listrą ir Derbę bei jų apylinkes

⁷ ir skelbė ten Dievo Žodį.

Listroje ir Derbėje

⁸ Būdami Listroje, jie sutiko žmogų, kuris buvo luošas nuo pat gimimo ir niekuomet nebuvo nė žingsnio žengęs.

⁹ Jis klausėsi Pauliaus pamokslų, o pastarasis stebėjo jį ir suprato, kad ligonis tiki, jog pasveiks.

¹⁰ Taigi Paulius sušuko jam: „Atsistok!“ Žmogus pašoko ir pradėjo vaikščioti!

¹¹ Besiklausanti minia, pamačiusi, ką Paulius padarė, sušuko (žinoma, vietiniu dialektu): „Šie vyrai yra dievai, bet turi žmogaus pavidalą.“

¹² Jie nusprendė, kad Barnabas esąs dievas Dzeusas, o Paulius – Hermis.

¹³ Priemiestyje esančios Dzeuso šventyklos kunigas atgabeno jiems pilną vežimą gėlių ir minios akivaizdoje paruošė galvijus aukojimui prie miesto vartų.

¹⁴ Bet Barnabas ir Paulius, pamatę, kas vyksta, su baime persiplėšė drabužius ir išbėgo, šaukdami:

¹⁵ „Vyrai! Ką darote? Mes žmonės kaip ir jūs! Mes atnešėme jums gerąją naujieną, kviesdami liautis garbinus tas tuštybes, ragindami geriau melstis gyvajam Dievui, kuris sukūrė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas joje yra.

¹⁶ Anksčiau Jis buvo leidęs tautoms elgtis, kaip jos nori.

¹⁷ Bet Jis visa tai stebėjo. Jo liudytojai buvo geri darbai, tai yra siunčiamas lietus, gausus derlius, teikiamas maistas ir širdies džiaugsmas.“

¹⁸ Bet vis tiek Paulius ir Barnabas negalėjo perkalbėti žmonių, kad jiems neaukotų.

¹⁹ Po kelių dienų keli žydai, atvykę iš Antiochijos ir Ikonijaus, sukurstė žmones, kurie akmenimis apsvaidė Paulių ir, manydami jį esant mirusį, išvilko laukan už miesto.

²⁰ Kai tik tikintieji jį apsupo, jis pakilo ir grįžo į miestą! Rytojaus dieną kartu su Barnabu leidosi į Derbę.

Sugrįžimas į Sirijos Antiochiją

²¹ Jie ten skelbė gerąją naujieną ir įgijo nemažą pasekėjų. Jie vėl pasuko atgal į Listrą, Ikoniją, Antiochiją.

²² Ten jie skatino tikinčiuosius stipriau mylėti Dievą ir savo artimą. Jie žmones padrausino, kad šie tvirčiau tikėtų, nepabūgtų, kai bus persekiojami, priminė, jog į Dievo karalystę jie įeis tik tada, kai įveiks sunkius išbandymus.

²³ Paulius ir Barnabas taip pat paskyrė vyresnius kiekvienoje bažnyčioje ir meldėsi už juos, pasninkaudami ir pavesdami juos Dievui, kuriuo jie tikėjo.

²⁴ Tada per Pisidiją jie keliavo atgal į Pamfiliją,

²⁵ vėl mokė Pergėje ir leidosi į Ataliją.

²⁶ Pagaliau jie laivu išplaukė atgal į Antiochiją, kur Dievas jiems buvo pavedęs padaryti darbą, dabar jau pabaigtą.

²⁷ Sugrįžę jie sukviėtė tikinčiuosius ir pasakojo, kaip Dievas per juos atvėrė tikėjimo duris ir pagonims.

²⁸ Antiochijoje jie išbuvo su tikinčiaisiais netrumpą laiką.

15

Pasitarimas Jeruzalėje

¹ Kai Paulius ir Barnabas buvo Antiochijoje, atvykę žmonės iš Judėjos ėmė sakyti tikintiesiems,

kad jie turi tvirtai laikytis seno žydų apipjaustymo papročio, nes kitaip negalės būti išgelbėti.

² Paulius ir Barnabas ilgai ginčijosi ir svarstė. Pagaliau tikintieji pasiuntė juos į Jeruzalę, lydimus keleto vietinių vyrų, kad ten pakalbėtų šiuo klausimu su apaštalais ir vyresniaisiais.

³ Lydimi viso susirinkimo, jie iš miesto pasuko Jeruzalės link, pakeliui sustodami aplankyti tikinčiųjų Fenikijos ir Samarijos miestuose, ir visų džiaugsmui pasakojo, kad pagonys taip pat įtikėjo.

⁴ Atvykę į Jeruzalę, jie susitiko su bažnyčios vadovais. Dalyvavo visi apaštalai ir vyresnieji. Paulius ir Barnabas pasakojo apie tai, ką Viešpats buvo per juos nuveikęs.

⁵ Bet pakilo keletas vyrų, anksčiau buvusių fariziejų, ir paskelbė, kad visi atsivertėliai pagonys privalo būti apipjaustyti ir reikalavo laikytis visų žydų papročių bei ceremonijų.

⁶ Tada apaštalai ir bažnyčios vyresnieji susirinko šio klausimo apsvarstyti.

⁷ Po ilgų diskusijų atsistojo Petras ir kreipėsi į juos: „Broliai, visi jūs žinote, jog Dievas jau seniai pasirinko mane, kad skelbčiau pagonims gerąją naujieną ir kad jie taip pat įtikėtų.

⁸ Dievas, kuris pažįsta žmonių širdis, paliudijo, kad Jis priima pagonis, duodamas jiems Šventąją Dvasią kaip ir mums.

⁹ Jis neatskyrė jų nuo mūsų, tikėjimu apvalydamas jų širdis.

¹⁰ Negi jūs ketinate mokyti Dievą, apsunkindami pagonis jungu, kurio nei mes, nei mūsų tėvai negalėjo pakelti?

¹¹ Negi netikite, kad visi išsigelbės tuo pačiu būdu – Viešpaties Jėzaus malone?“

¹² Daugiau niekas nesiginčijo. Dabar visi klausėsi Barnabo ir Pauliaus pasakojimo apie Dievo padarytus stebuklus tarp pagonių.

¹³ Jiems nutilus, prabilo Jokūbas: „Broliai, paklausykite manęs!

¹⁴ Petras jums papasakojo, kaip Viešpats pirmiausia aplankė pagonis, kad ir jie šlovintų Jo vardą.

¹⁵ Pagonių atsivertimas rodo, jog pranašai buvo teisūs. Pavyzdžiui, paklausykite ištraukos iš pranašo Amoso knygos:

¹⁶ „Paskui, – sako Viešpats, – Aš sugrįšiu ir atnaujin-siu sutartį su Dovydu tam,

¹⁷ kad ir pagonys rastų Dievą, ir visi kiti, kurie Mano vardą mini.

¹⁸ Taip sako Viešpats“, leisdamas nuo amžių tai pažinti.

¹⁹ Aš manau, jog mes neturime reikalauti, kad pagonys, kurie atsigręžia į Dievą, laikytųsi žydų įstatymų,

²⁰ bet mes privalome jiems įsakyti, kad jie atsisakytų nuo susiteršimo stabais, nuo paleistuvavimo, paskerstų gyvulių mėsos ir kraujo.

²¹ Kiekviename mieste šeštadienį iš kartos į kartą žydų sinagogose šie dalykai buvo skelbiami.“

Tarybos laiškas tikintiesiems, kilusiems iš pagonių

²² Tada apaštalai ir vyresnieji kartu su visa bažnyčia nutarė pasiųsti į Antiochiją iš savųjų išrinktus vyrus kartu su Pauliumi ir Barnabu, kad šie praneštų apie tokį sprendimą. Išrinktieji vyrai

buvo dviejų bažnyčių vadovai – Judas (taip pat vadinamas Barsabu) ir Silas.

²³ Jie pasiėmė su savimi raštą: „Nuo apaštalų, vyresniųjų ir brolių Jeruzalėje – broliams pagonims Antiochijoje, Sirijoje ir Sicilijoje. Sveikiname!“

²⁴ Mes suprantame, kad kai kurie tikintieji sujaudino jus ir sujaukė jūsų sielas, bet mes jiems tokių įgaliojimų nedavėme.

²⁵ Mums atrodo išmintinga, vieningai nusprendus, pasiųsti du oficialius atstovus su mylimaisiais Barnabu ir Pauliumi.

²⁶ Tie vyrai – ir Judas, ir Silas – rizikavo gyvybe dėl Jėzaus Kristaus.

²⁷ Jie jums praneš, ką mes nusprendėme šiuo klausimu.

²⁸ Šventajai Dvasiai ir mums pasirodė teisinga nebeužkrauti jums daugiau jokios naštos, išskyrus tai, kad

²⁹ būtina susilaikyti nuo aukų stabams, nuo paskerstų gyvulių mėsos ir kraujo, ir nuo paleistuvystės. Jei taip darysite, bus gerai. Sudiev!“

Atsisveikinimas

³⁰ Keturi pasiuntiniai tuojau iškeliavo į Antiochiją, kur jie sušaukė krikščionių bendruomenę ir įteikė jiems laišką.

³¹ Kai jį perskaitė, visoje bažnyčioje kilo daug džiaugsmo.

³² Judas ir Silas buvo talentingi oratoriai ir stiprino tikėjimą ilgais pamokslais.

³³ Pabuvę ten keletą dienų, Judas ir Silas parnešė į Jeruzalę sveikinimus ir linkėjimus tiems, kurie juos siuntė.

³⁴⁻³⁵ Paulius ir Barnabas pasiliko Antiochijoje padėti kitiems, kurie ten sakė pamokslus ir skelbė Dievo Žodį.

Nesutarimai tarp Pauliaus ir Barnabo

³⁶ Po kiek laiko Paulius patarė Barnabui grįžti atgal į Turkiją aplankyti miestų, kuriuose anksčiau buvo skelbė Viešpaties Žodį, ir pažiūrėti, kaip jiems sekasi.

³⁷ Barnabas sutiko ir norėjo pasiimti kartu Joną, vadinamą Morkumi.

³⁸ Bet Pauliui tas sumanymas visai nepatiko, kadangi Jonas buvo juos palikęs Pamfilijoje.

³⁹ Barnabas ir Paulius labai nesutarė šiuo klausimu ir išsiskyrė. Barnabas, pasiėmęs Morkų, išplaukė į Kiprą.

⁴⁰⁻⁴¹ Tuo tarpu Paulius, pasirinkęs Silą ir palaimintas tikinčiųjų, iškeliaavo į Siriją stiprinti bažnyčių.

16

Timotiejus prisijungia prie Pauliaus ir Silo

¹ Pirmiausia Paulius ir Silas nukeliavo į Derbę, o po to į Listrą, kur jie sutiko Timotiejų. Jo motina buvo krikščionė žydė, o tėvas – graikas.

² Timotiejus turėjo gerą vardą Listroje ir Ikonijuje,

³ todėl Paulius paprašė jo būti kelionės palydovu. Paisydamas to krašto žydų papročių, jis apipjaustė Timotiejų, nes visi žinojo, kad šio tėvas graikas ir anksčiau to daryti neleido.

⁴ Paskui jie keliavo iš miesto į miestą, garsindami pagonims skirtą apaštalų ir Jeruzalės vyresniųjų sprendimą.

⁵ Taip bažnyčia kasdien tvirtėjo, didėjo tikinčiųjų skaičius.

Pauliaus regėjimas

⁶ Toliau jie keliavo per Frygiją ir Galatiją, nes Šventoji Dvasia tuo metu draudė jiems vykti į turkų provinciją Azijoje.

⁷ Keliaudami netoli Mysijos sienos, jie pasuko į šiaurę, į Bitinijos provinciją, bet ir vėl Jėzaus Dvasia juos sustabdė.

⁸ Perėję Mysijos provinciją, jie nuėjo į Troados miestą.

⁹ Tą naktį Paulius pamatė regėjimą: žmogus iš Makedonijos (Graikijoje) maldavo: „Ateik čia ir padėk mums.“

¹⁰ Buvo nutarta, kad mes vyksime į Makedoniją įsitikinę, jog Dievas mus pasiuntė skelbti jiems Evangeliją.

Lidijos atsivertimas Filipuose

¹¹ Išplaukę iš Troados, leidomės tiesiog į Samotrakę ir rytojaus dieną į Neapolį.

¹² Pagaliau pasiekėme Filipus, romėnų kolonijos Makedonijos srities miestą, ir ten užtrukome kelias dienas.

¹³ Šeštadienį mes nuėjome netoli už miesto prie upės, kur, mūsų supratimu, keletas žmonių buvo susirinkę maldai. Atvykusias moteris mes mokėme Rašto.

¹⁴ Viena buvo Lidija, pardavėja iš Tiatyrų, prekiaujanti purpuro drabužiais.

15 Ji buvo pakrikštyta kartu su visais namiškiais ir prašė mūsų pabūti jos svečiais. „Jei jūs nusprendėte, kad aš įtikėjau Viešpatį, ateikite ir pasilikite mano namuose.“ Ji taip nuoširdžiai kalbėjo, kad mus privertė pasilikti.

Paulius ir Silas kalėjime

16 Viena dieną, eidami į maldos vietą prie upės, mes sutikome demono apsėstą vergę mergaitę, kuri nuspėdavo ateitį. Spėdama ji uždirbdavo daug pinigų savo šeimininkams.

17 Ji sekė mums iš paskos, šaukdama: „Šitie vyrai yra Dievo tarnai. Jie atėjo mums pasakyti, kaip gauti nuodėmių atleidimą.“

18 Tai kartojosi kasdien, kol Paulius nebeapsikentęs atsigręžė ir prabilo į joje esantį demoną: „Jėzaus Kristaus vardu įsakau tau – iš jos išei!“ Demonas tuojau pat paliko vergę.

19 Sudužo jos šeimininkų viltys praturtėti.

20 Jie sugriebė Paulių ir Silą ir nutempė į miesto prekyvietę pas teisėjus.

21 „Šitie žydai trukdo mūsų miestui, – jie šaukė. – Jie moko žmones daryti tai, kas prieštarauja romėnų įstatymams.“

22 Minia bematant buvo nuteikta prieš Paulių ir Silą, o teisėjai liepė juos nurengti ir nuplakti rykštėmis.

23 Rykštės čaižyte čaižė jų nuogas nugaras. Po to jie buvo įmesti į kalėjimą. Kalėjimo viršininkui grasino mirtimi, jeigu jie pabėgtų.

24 Todėl šis negaišo ir įmetė juos į vidinį kalėjimo požemį, kojas įspraudęs į šiekštą.

²⁵ Apie vidurnakti Paulius ir Silas meldēsi ir giedodami šlovino Viešpatī.

²⁶ Staiga kilo toks stiprus zemēs drebējimas, jog kalējimo pamatai susvyravo. Atsivērē visos durys, visiems kaliniams nukrito pančiai.

²⁷ Kalējimo viršininkas nubudo ir pamatē plačiai atidarytas kalējimo duris. Pamanēs, jog visi kaliniai pabēgo, išsitraukē kalaviją ir norējo nusižudyti.

²⁸ Bet Paulius sušuko jam: „Nedaryk to! Mes visi esame čia!“

²⁹ Drebėdamas iš baimės, kalējimo viršininkas pasiprašē šviesos ir, nubėgęs į kalējimo požemį, puolē Pauliui ir Silui po kojų.

³⁰ Jis išvedē juos ir maldavo: „Ponai, ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?“

³¹ Jie atsakē: „Tikėk Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas tu ir tavo namai“,

³² Paskui jie skelbē Viešpaties Žodį jam ir jo namiškiams.

³³ Tą pačią valandą jis nuplovē jų žaizdas ir su visa šeima buvo pakrikštytas.

³⁴ Paskui nusivedē juos į savo namus ir pavaišino. Jis džiūgavo su namiškiais, kadangi dabar visi buvo įtikėję.

³⁵ Kitą rytą teisėjai pasiuntē policijos pareigūnus pranešti kalėjimo viršininkui, kad paleistų tuos žmones.

³⁶ Todėl kalėjimo viršininkas pasakē Pauliui, kad jie gali ramiai sau eiti.

³⁷ Bet Paulius atsakē: „Nieko panašaus! Jie viešai mus nuplakē be jokio teismo ir įmetē į kalėjimą. Mes esame Romos piliečiai! O štai dabar jie nori,

kad mes išvyktume slapčia. To nebus! Tegul jie patys atvyksta ir išlaisvina mus!“

³⁸ Policijos pareigūnai tai perdavė teisėjams, kurie labai išsigando, išgirdę, kad Paulius ir Silas yra Romos piliečiai.

³⁹ Atėję į kalėjimą, jie išlaisvino Paulių ir Silą prašydami, kad šie paliktų miestą.

⁴⁰ Paulius ir Silas tada užsuko į Lidijos namus, susitiko su tikinčiais ir, išvykdami iš miesto, dar su jais kalbėjosi.

17

Tesalonikoje

¹ Dabar jie keliavo per Amfipolio ir Apolonijos miestus ir atvyko į Tesaloniką, kur buvo žydų sinagoga.

² Pagal savo įprotį Paulius užėjo ten ir tris šeštadienius iš eilės aiškino jiems Raštą.

³ Jis atskleidė žmonėms pranašystes apie Mesijo kančias ir Jo prisikėlimą, įrodinėjo, kad Jėzus yra Mesijas.

⁴ Daug pamaldžių graikų, taip pat nemažai žymių moterų įtikėjo Viešpatį.

⁵ Bet žydų vadovai pavyduliavo. Tai paskatino kai kuriuos nevykėlius jaunuolius gatvėse sukurstyti minią ir pradėti riaušes. Jie užpuolė Jasono namus, norėdami suimti Paulių ir Silą bei pristatyti miesto tarybai, kad nubaustų.

⁶ Ten jų neradę, jie ištempė Jasoną bei keletą tikinčiųjų laukan ir prievarta nuvedė į tarybą.

„Paulius ir Silas apvertė visą pasaulį aukštyn kojomis, o nūnai jie drumsčia ramybę mūsų mieste, – šaukė jie. –

⁷ O Jasonas priglaudė juos savo namuose. Visi šitie kalti dėl išdavystės, nes jie skelbia karaliumi Jėzų, o ne Cezarį.“

⁸ Miesto žmonės, kaip ir teisėjai, suklaidinti tų gandų,

⁹ paleido juos tik gavę įkaitus.

Berėjoje

¹⁰ Tą naktį krikščionys išlydėjo Paulių ir Silą į Berėją, kur, kaip paprastai, jie, užėję į sinagogą, skelbė Dievo Žodį.

¹¹ Berėjos žmonės buvo atviresni už tesalonikiečius ir mielai jų klausė. Jie kasdien tyrinėjo Raštą, atidžiai tikrindami Pauliaus ir Silo teiginius.

¹² Taip daugelis įtikėjo, o iš jų nemažai ir kilmingų moterų bei vyrų.

¹³ Bet kai Tesalonikos žydai sužinojo, kad Paulius jau Berėjoje skelbia Dievo Žodį, atskubėjo čionai ir kurstė žmones.

¹⁴ Tikintieji skubiai išsiuntė Paulių prie jūros, o Silas ir Timotiejus pasiliko tenai.

¹⁵ Lydėjusieji Paulių keliavo su juo į Atėnus, o po to grįžo į Berėją pranešti Silui ir Timotiejui, kad kuo greičiau vyktų pas jį.

Atėnuose

¹⁶ Kol Paulius laukė jų Atėnuose, jis netvėrė apmaudu, matydamas pilną stabų miestą.

17 Jis ėjo į sinagogą tartis su žydais ir dievobaimingais pagonimis, kasdien kalbėdavosi su atėjusiais į miesto aikštę.

18 Jis ginčijosi su kai kuriais epikūrininkais ir stoikų filosofais. Jam pasakojant apie Jėzų ir Jo prisikėlimą, vieni sakė, kad jis – fantazuotojas. Kiti tvirtino, jog jis perša svetimą mokslą.

19 Jie pakvietė jį į susirinkimą Areopage: „Ateik papasakoti mums daugiau apie šią naują religiją.

20 Tu pasakoji mums stulbinančius dalykus. Mes norėtume apie tai išgirsti daugiau.“

21 (Aš privalau paaiškinti, kad visi atėniečiai, taip pat, kaip ir jų svečiai, temoka leisti laiką, aptarinėdami naujas idėjas!)

22 Tada Paulius, atsistojęs Areopago viduryje, prabilo: „Atėniečiai, man rodos, kad jūs labai dievobaimingi.

23 Vaikščiodamas ir apžiūrinėdamas jūsų altorius, aš radau vieną užrašą: „Nežinomam dievui!“ Jūs garbinate Jo nepažindami. Kaip aš noriu jums apie Jį papasakoti!

24 Jis sukūrė pasaulį ir visa, kas tik jame yra. Kadangi Jis yra dangaus ir žemės Viešpats, tai negyvena žmogaus rankomis sukurtose šventyklose.

25 Žmogaus rankos čia negali padėti, nes Jam nieko netrūksta. Jis Pats visiems duoda gyvybę, alsavimą ir tenkina visus mūsų poreikius.

26 Visus pasaulio žmones Jis sukūrė iš Adomo ir išsklaidė tautas po žemę. Jis iš anksto numatė kiekvieno iš mūsų kilimo ir nuopuolio laiką ir nustatė universalias ribas.

²⁷ Visa tai turi skatinti žmones ieškoti Dievo. Galbūt nujausdami tą kelią dievop, pagaliau Jį atrastų, nors Dievas yra netoli kiekvieno iš mūsų.

²⁸ Jame mes gyvename, judame ir esame! Kaip sako vienas jūsų poetas: „Mes esame Dievo vaikai.“

²⁹ Jei taip, mes neturime galvoti apie Dievą, kaip apie dievybę, panašią į žmonių sukurtą stabą iš aukso, sidabro ar iškaltą iš akmens.

³⁰ Dievas nesmerkė šitų dalykų praeityje, bet dabar Jis skelbia, kad visi atsisakytų stabų ir tik Jį vieną garbintų.

³¹ Jis nustatė dieną, kada teisingai teis pasaulį per Žmogų, kurį Jis nurodė ir paskyrė, prikeldamas Jį iš numirusių.“

³² Išgirdę Paulių kalbant apie prisikėlimą iš numirusių, vieni ėmė juoktis, o kiti sakė: „Mes norime išgirsti apie tai vėliau.“

³³ Tuo baigėsi Pauliaus pokalbis su jais,

³⁴ bet kai kurie žmonės stojo į jo pusę ir priėmė tikėjimą. Tarp jų buvo Dionizas, miesto tarybos narys, moteris, vardu Damaridė ir kiti.

18

Korinte

¹ Po to Paulius paliko Atėnus ir nuvyko į Korintą,

² Čia jis susipažino su žydu Akvilu, gimusiu Ponte, kuris neseniai buvo grįžęs iš Italijos su žmona Priskile, nes buvo išėjęs Klaudijaus Cezario įsakymas iškraustyti visus žydus iš Romos.

³ Paulius gyveno ir darbavosi su jais, nes ir jie vertėsi palapinių audimu.

⁴ Kiekvieną šeštadienį Paulius sakė pamokslus sinagogoje, stengdamasis įtikinti žydus ir graikus.

⁵ Atvykus iš Makedonijos Silui ir Timotiejui, Paulius atsidėjo vien tik mokymui, tvirtindamas žydams, kad Jėzus yra Mesijas.

⁶ Bet žydai nesiliovė prieštarauti ir burnoti prieš Dievą. Jie įžeidinėdavo Jėzų. Paulius nusipurtė nuo rūbų dulkes ir pasakė: „Tesilieja jūsų kraujas ant jūsų galvų. Aš nekaltas ir nuo šiol mokysiu pagonis.“

⁷ Po to jis persikėlė į Tito Justo, dievobaimingo pagonio, namus. Titas Justas šlovino Dievą, o jo namai buvo šalia sinagogos.

⁸ Tuo tarpu sinagogos vyresnysis Krispas ir jo namiškiečiai įtikėjo Viešpačiu ir buvo pakrikštyti, kaip ir daugelis kitų Korinte.

⁹ Vieną naktį Viešpats regėjime prabilo į Paulių: „Nebijok! Kalbėk! Netylėk!

¹⁰ Aš esu su tavimi ir niekas negali tau pakenkti. Daug žmonių šiame mieste priklauso Man.“

¹¹ Taigi Paulius dar gyveno ten pusantrų metų, mokydamas Dievo tiesų.

¹² Galionui tapus Achajos prokonsulu, žydai visi kaip vienas sukilo prieš Paulių ir nutempė jį į teismą.

¹³ Jie kaltino Paulių už žmonių įkalbinėjimą garbinti Dievą prieštaraujančiais romėnų įstatymui būdais.

¹⁴ Pauliui ėmus gintis, Galionas pasisuko į jo kaltintojus ir pasakė: „Klausykite, žydai, jei tai būtų nusikaltimas, aš būčiau priverstas jūsų paklausti,

¹⁵ bet kadangi tai ginčas dėl mokymo, vardų bei kvailų žydų įstatymų, spręskite patys. Manęs tai

nedomina ir aš apie tuos dalykus nekalbu.“

¹⁶ Galionas išvarė juos iš teismo.

¹⁷ Tada minia čiupo Sosteną, naują sinagogos vadovą, ir jį sumušė, bet Galionas į tai nekreipė dėmesio.

Priskilė, Akvilas ir Apolas

¹⁸ Paulius pasiliko mieste dar keletą dienų. Paskui, atsisveikinęs su krikščionimis, kartu su Priskile ir Akvilu iškeliavo į Siriją. Kenchrėjoje Paulius pagal žydų paprotį nusiskuto galvą, nes buvo padaręs įžadą.

¹⁹ Atvykęs į Efezo uostą, jis mus paliko laive, o pats nuėjo į sinagogą pasikalbėti su žydais.

²⁰ Jie prašė jį pasilikti dar kelias dienas, bet jis jautė, kad negali užtrukti.

²¹ „Per šventes aš būtinai turiu būti Jeruzalėje“, – pasakė jis, pažadėjęs grįžti į Efezą vėliau, jei Dievas leis. Todėl jis vėl iškeliavo.

²² Paulius sustojo Cezarėjos uoste. Aplankęs Jeruzalės bažnyčią, išplaukė į Antiochiją.

²³ Po kiek laiko jis vėl išvyko į Turkiją per Galatiją ir Frygiją, lankydamas visus tikinčiuosius, drąsindamas juos ir padėdamas stiprinti tikėjimą.

²⁴ Tuo tarpu vienas žydas, vardu Apolas, puikus Raštų mokytojas ir skelbėjas, ką tik atvyko į Efezą iš Egipto Aleksandrijos.

²⁵ Egipte jam kažkas papasakojo, ką Jonas Krikštytojas kalbėjo apie Jėzų, bet tai buvo labai nedaug. Jis niekada nebuvo girdėjęs istorijos pabaigos.

²⁶ Jis drąsiai ir energingai ėmė skelbti sinagogoje: „Ateina Mesijas! Ruoškitės Jį priimti!“ Priskilė ir

Akvilas išgirdo jį šitaip kalbant. Tai buvo nepaprastas pamokslas. Po to jie susitiko su juo ir paaiškino, kas atsitiko Jėzui nuo Jono laikų ir ką visa tai reiškia.

²⁷ Kai Apolas sumanė vykti į Graikiją, tikintieji jį padrąsino. Jie parašė savo draugams tikintiesiems, prašydami gražiai priimti Apolą. Dievas puikiai įprasmino jo atvykimą į Graikiją, stiprindamas bažnyčią,

²⁸ nes Apolas viešuose ginčiuose sugebėjo atmesti visus žydų argumentus, Raštu įrodydamas Jėzų esant Mesiją.

19

Paulius Efeze

¹ Apolui gyvenant Korinte, Paulius apkeliavo Turkiją ir atvyko į Efezą. Ten jis užtiko kelis mokinius ir paklausė:

² „Ar, tapę tikinčiaisiais, gavote Šventąją Dvasią?“ „Ne, – jie atsakė. – Mes nežinome, ką jūs turite mintyje, sakydamas „Šventąją Dvasią.“

³ „Tada kokį krikštą jūs esate priėmę?“ – jis paklausė. „Jono krikštą“, – atsakė šie.

⁴ Tada Paulius jiems paaiškino, kad Jono krikštas reiškė troškimą atsižadėti nuodėmės ir atsigręžti į Dievą ir kad tie, kurie gavo jo krikštą, turi įtikėti Jėzų, kuris, kaip sakė Jonas, vėliau ateisias.

⁵ Kai tik jie tai išgirdo, buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu.

⁶ Tada, kai Paulius dėjo ant jų galvų rankas, juos aplankė Šventoji Dvasia. Jie ėmė kalbėti skirtingomis kalbomis ir pranašauti.

⁷ Iš viso jų buvo bene dvylika vyrų.

⁸ Paskui Paulius nuėjo į sinagogą ir tris mėnesius kas šeštadienį kantriai pasakojo, kuo jis tiki ir kodėl ragina visus įtikėti Jėzu.

⁹ Kai kurie atmetė jo žodžius ir viešai kalbėjo prieš Kristų. Todėl jis pasitraukė, atsisakydamas vėl juos mokyti. Tikinčiuosius jis pradėjo mokyti Tirano pamokslų salėje.

¹⁰ Tai truko dvejus metus, ir visi Azijos gyventojai – tiek žydai, tiek ir graikai – išgirdo Viešpaties Žodį.

¹¹ Viešpats suteikė Pauliui galią daryti nepaprastus stebuklus.

¹² Kai ant ligonių būdavo uždedamos skepetaitės ar kūną jo lietę drabužiai, jie pasveikdavo, nuo jų pasitraukdavo piktosios dvasios.

¹³ Keliaujančių žydų būrys, einančių iš miesto į miestą, išvarinėdavo piktąsias dvasias ir sumanė pasinaudoti Viešpaties Jėzaus vardu. Jie sugalvojo tokius burtažodžius: „Maldaujame Jėzaus Kristaus vardu, kurį skelbia Paulius – išeik!“

¹⁴ Taip darė septyni žydų kunigo Skėvo sūnūs.

¹⁵ Kai jie tai bandė su piktosios dvasios apsėstu žmogumi, piktoji dvasia atšovė: „Pažįstu Jėzų, žinau Paulių, o jūs kas būsite?“

¹⁶ Apsėstasis puolė taip juos mušti, kad šie turėjo iš namų bėgti nuogi ir sunkiai sužeisti.

¹⁷ Gandas apie tai, kas atsitiko, greitai pasklido po visą Efezą. Tai sužinojo visi žydai ir graikai. Miestą apėmė didelė baimė, o Viešpaties Jėzaus vardas buvo labai išaukštintas.

¹⁸⁻¹⁹ Daug tikinčiųjų, kurie užsiiminėjo juodąja magija, prisipažino, ką buvo padarę. Jie sunešė

kerėjimų bei burtų knygas ir visų akyse sudegino. Kažkas suskaičiavo, kad knygų vertė lygi penkiasdešimčiai tūkstančių sidabro drachmų (tolygu 10 000 JAV dolerių).

²⁰ Tai rodo, kaip stipriai viso regiono žmonės sujaudino Dievo Žodis.

²¹ Vėliau Paulius, Šventosios Dvasios skatinamas, grįždamas į Jeruzalę nusprendė aplankyti Graikiją. „Po to, – sakė jis, – aš turiu vykti į Romą.“

²² Pirma savęs jis pasiuntė du padėjėjus, Timotiejų ir Brastą, o pats dar užtruko Turkijoje.

Sąmyšis Efeze

²³ Apie tą laiką Efeze dėl krikščionių kilo didelis sąmyšis.

²⁴ Vienas sidabrakalys, vardu Demetrijas, samdydavosi daug amatininkų gaminti sidabrinėms graikų deivės Artemidės šventovės miniatiūroms.

²⁵ Jis sukviėtė savo ir kitus vyrus, kurie buvo susiję su tuo amatu, ir kreipėsi į juos: „Vyrai, šis užsiėmimas yra jūsų pelno šaltinis.

²⁶ Kaip jūs matėte ir girdėjote, tas Paulius įtikino daugelį žmonių, kad rankomis padaryti dievai – tai ne dievai. Dėl to mūsų darbų vertė mažėja. Tai aiškiai matyti ne tik čia, Efeze, bet ir visoje apylinkėje!

²⁷ Žinoma, aš kalbu ne tik apie mūsų amato situaciją ir pelno sumažėjimą, bet ir apie grėsmę didžiajai deivės Artemidės šventyklai netekti savo įtakos. Ši galinga valdovė Artemidė, kuri buvo gerbiama ne tik šioje Turkijos dalyje, bet ir visame pasaulyje, bus užmiršta!“

²⁸ Tada jie dar labiau supyko ir ėmė šaukti: „Didi efeziečių Artemidė!“

²⁹ Susirinko minia ir greitai miestą apėmė sąmyšis. Visi skubėjo į amfiteatrą, pagriebė Pauliaus bendrakeleivius Gajų ir Aristarchą.

³⁰ Paulius norėjo įsimaišyti į minią, bet mokiniai jo neleido.

³¹ Keletas Pauliaus bičiulių, romėnų provincijos pareigūnų, taip pat pasiuntė jam žinią, prašydami nerizikuoti gyvybe ir neiti į teatrą.

³² Viduje žmonės reikalavo nežinia ko, buvo didžiulė betvarkė. Iš tiesų daugelis jų nežinojo, dėl ko atėjo.

³³ Keletas žydų pastebėjo Aleksandrą ir ištempė jį į priekį. Jis rankos mostu parodė, kad minia nutiltų, ir bandė pasiaiškinti.

³⁴ Bet supratę, kad jis žydas, žmonės vėl ėmė šaukti. Dvi valandas nesiliovė šūksniai: „Didi yra efeziečių Artemidė! Didi efeziečių Artemidė!“

³⁵ Pagaliau miesto meras įstengė juos nutildyti: „Efezo vyrai! – prabilo jis. – Visi žino, kad Efezas yra didžiosios Artemidės garbintojas. Jos statulėlė nukrito iš dangaus.

³⁶ Kadangi tai neginčijamas faktas, nusiraminkite ir nieko nedarykite neapgalvoję.

³⁷ Tačiau jūs atvedėte čia šituos vyrus, kurie nieko nepavogė iš jos šventyklos ir nepiktžodžiavo.

³⁸ Jei Demetrijas ir jo bendrininkai turi juos kuo apkaltinti, tai teismai posėdžiauja ir prokonsulai gali tuojau pat išnagrinėti kaltinimą. Tegul sau bylinėjasi.

³⁹ Jei bus nusiskundimų dėl kitų reikalų, jie

gali būti išspręsti nuolatiniuose miesto tarybos susirinkimuose;

⁴⁰ romėnų vyriausybė mus gali apkaltinti dėl šios dienos riaušių, nes jos kilo be jokių priežasčių. Jei Roma pareikalaus paaiškinimo, aš nežinosiu, ką atsakyti.“

⁴¹ Tada jie visi išsiskirstė.

20

Per Makedoniją ir Graikiją

¹ Kai viskas pasibaigė, Paulius atsisveikino su mokiniais ir išvyko į Graikiją.

² Pakeliui mokė visuose miestuose, sakė pamokslus.

³ Graikijoje Paulius praleido tris mėnesius, ruošdamasis plaukti į Siriją. Supratęs, kad žydai sumanė jį nužudyti, nusprendė pirmiausia vykti šiaurėn, į Makedoniją.

⁴ Keletas vyrų keliavo su juo į Turkiją. Paulių lydėjo berėjiečio Pyro sūnus Sopatras, Aristarchas ir Sekundas iš Tesalonikos, Gajus iš Derbės, Timotiejus bei Trofimas, kurie grįžo namo į Turkiją,

⁵ iškeliavo pirma mūsų ir laukė Troadoje.

⁶ Kai tik baigėsi Velykų iškilmės, mes išplaukėme iš Filipų šiaurinėje Graikijoje ir po penkių dienų atvykome į Troadą Turkijoje. Ten mes užtrukome savaitę.

Iš numirusiųjų prikeltas Eutichas

⁷ Sekmadienį susirinkome į duonos laužymo ceremoniją. Paulius sakė pamokslą. Kadangi jis norėjo kitą dieną iškeliauti, kalbėjo iki vidurnakčio!

8 Viršutiniame aukšte, kur mes susirinkome, buvo uždegta daugybė žibintų.

9 Paulius kalbėjo, o vienas jaunas žmogus, vardu Eutichas, sėdėjęs ant palangės, giliai įmigo ir, krisdamas iš trečio aukšto, užsimušė.

10-12 Paulius nulipo žemyn, paėmė jį ant rankų ir tarė: „Nesirūpinkite – jis gyvas.“ Ir iš tiesų – jis buvo gyvas! Baimė ir džiaugsmas nuvilnijo per minią. Jie visi vėl užlipo į viršų ir kartu valgė Viešpaties vakarienę. Tada Paulius kalbėjo dar gana ilgai. Jau aušo, kai jis pagaliau juos paliko.

Paulius atsisveikina su Efezo vyresniaisiais

13 Paulius keliavo į Aso žemę sausuma, o mes toliau keliavome laivu.

14 Ten susitikome ir kartu plaukėme į Mitilėnę.

15 Rytojaus dieną mes praplaukėme Samą, o dar po dienos atvykome į Miletą.

16 Šį kartą Paulius nusprendė nesustoti Efeze, nes skubinosi, norėdamas Sekmines atšvęsti Jeruzalėje.

17 Atplaukęs į Miletą, jis pasiuntė žinią Efezo bažnyčios vyresniesiems, kad atvyktų jo pasitikti prie laivo.

18 Jiems atvykus, Paulius tarė: „Jūs žinote, vyrai, kad nuo tos dienos, kai tik atvykau į Turkiją,

19 aš nuolankiai, su ašaromis akyse tarnavau Viešpačiui. Žydai rezgė įvairias pinkles ir man teko patirti didelių pavojų.

20 Aš niekada ir niekur nenutylėjau tiesos.

21 Tiek žydams, tiek pagonims aš tvirtinau apie būtinumą atsižadėti nuodėmės, atsigręžti į Dievą ir įtikėti mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

22 Ir štai aš keliauju į Jeruzalę Šventosios Dvasios vedamas. Aš nežinau, kas manęs laukia,

23 išskyrus tai, ką Šventoji Dvasia man kalbėjo kiekviename mieste, jog kalėjimas ir kančia dar ateityje.

24 Bet nieko nevertas gyvenimas, jei jo nepanaudosiu atlikti darbams, kuriuos Viešpatys man paskyrė. Mano misija yra skelbti gerąją naujieną apie nepaprastą Dievo gerumą ir meilę.

25 Dabar aš žinau, kad jūs visi, su kuriais aš vaikščiojau skelbdamas Dievo karalystę, daugiau manęs nebematysite.

26 Leiskite atvirai pasakyti, kad negalite man pristinti nė vieno žmogaus kraujo.

27 Nes aš nevengiau skelbti jiems Dievo Evangeliją.

28 Todėl budėkite! Nepamirškite maitinti ir ganyti Viešpaties kaimenę. Tai Jo bažnyčia, atpirkta krauju, nes Šventoji Dvasia jums pavedė ją prižiūrėti.

29 Gana gerai žinau, kad man pasitraukus iš jūsų tarpo, pasirodys netikri mokytojai ir, kaip plėšrūs vilkai, nepagailės avelių.

30 Kai kurie jūs patys iškreipsite tiesą, kad patrauktute į save žmones.

31 Saugokitės! Prisiminkite tuos trejus metus, kai aš buvau su jumis ir nuolat jumis rūpinausi. Aš liejau dėl jūsų ašaras.

32 Dabar aš pavedu jus Dievui, Jo rūpesčiui ir Jo malonei, kuri turi galią padaryti žmones tikinčiais ir atiduoti Jo išrinktiesiems visą palikimą.

³³ Aš niekada netroškau nei pinigų, nei puikių drabužių.

³⁴ Jūs žinote, kad dirbau pagal išgales, norėdamas pragyventi ir net tenkinti poreikius tų, kurie buvo su manimi.

³⁵ Padėdamas vargšams, aš buvau jums nuolatinis pavyzdys, nes primindavau Viešpaties Jėzaus žodžius: „Didesnė laimė duoti negu imti.“

³⁶ Pabaigęs kalbėti, jis atsiklaupė ir kartu su visais pasimeldė.

³⁷ Atsisveikino jie balsu raudodami ir glebėsčiuodami jį,

³⁸ liūdėdami, kad daugiau niekada jo nebeamatysią. Po to jie palydėjo jį į laivą.

21

Į Jeruzalę

¹ Atsisveikinę su Efezo vyresniaisiais, mes plaukėme tiesiai į Kosą. Rytojaus dieną mes pasiekėme Rodą, o tada – į Patarą.

² Ten mes sėdome į laivą, plaukiantį į Fenikiją, Sirijos provinciją.

³ Mes pastebėjome Kipro salą, praplaukdami palikome ją kairėje ir išlipome Tyro uoste Sirijoje, kur buvo iškrautas laivas.

⁴ Mes išlipome į krantą, ir, suradę vietinius tikinčiuosius, praleidome su jais savaitę. Tie mokiniai įspėjo Paulių. Per juos pranašavo Šventoji Dvasia ir patarė nevykti į Jeruzalę.

⁵ Savaitės pabaigoje, kai mes grįžome į laivą, jie visi su žmonėmis ir vaikais palydėjo mus į pajūrį, kur meldėmės ir atsisveikinome.

⁶ Po to mes sulipome į laivą, o jie sugrįžo namo.

⁷ Keliaudami toliau, iš Tyro atplaukėme į Ptolemaidę. Ten pasveikinome tikinčiuosius, bet pasilikome pas juos tik vieną dieną.

⁸ Paskui atvykome į Cezarėją ir apsistojome evangelisto Pilypo, vieno iš septynių pirmųjų diakonų, namuose.

⁹ Jis turėjo keturias netekėjusias dukteris, kurios galėjo pranašauti.

¹⁰ Po kelių dienų iš Judėjos atvyko vyras, vardu Agabas.

¹¹ Jis taip pat turėjo pranašavimo dovaną. Jis paėmė Pauliaus juostą ir, susirišęs ja rankas, pasakė: „Šventoji Dvasia kalba: „Taip Jeruzalėje bus surištas šios juostos šeimininkas ir atiduotas romėnams.“

¹² Tai išgirdę, ir mes, ir vietiniai gyventojai, ir jo bendrakeiviai maldavome Paulių neiti į Jeruzalę.

¹³ Bet jis atsakė: „Kodėl raudate ir draskote man širdį? Aš pasirengęs Jeruzalėje ne tik būti įkalintas, bet ir numirti dėl Viešpaties Jėzaus.“

¹⁴ Paaiškėjus, kad jo neperkalbėsime, tarėme: „Tebūnie Viešpaties valia!“

¹⁵ Netrukus, susidėję daiktus, mes iškeliajome į Jeruzalę.

¹⁶ Mus lydėjo mokiniai iš Cezarėjos. Atvykę svečiavomės vieno iš pirmųjų tikinčiųjų kipriečio Mnasono namuose.

Pauliaus atvykimas į Jeruzalę

¹⁷ Mus nuoširdžiai sutiko visi Jeruzalės tikintieji.

¹⁸ Rytojaus dieną Paulius kartu su mumis nuėjo pas Jokūbą ir Jeruzalės bažnyčios vyresnius.

19 Mums pasisveikinus, Paulius smulkiai nupasakojo daugelį dalykų, kuriuos Dievas per jį buvo padaręs pagonių kraštuose.

20 Jie šlovino Dievą ir sakė: „Matai, broli, daug žydų taip pat atsivertė, bet jie atkakliai reikalauja, kad tikintieji žydai tęstų žydų tradicijas ir papročius.

21 Čia, Jeruzalėje, žydų krikščionims buvo prikaltėta, kad tu nusistatęs prieš Mozės įstatymus ir draudi jų vaikus apipjaustyti.

22 Ką dabar daryti? Jie vis tiek išgirs, kad esi atvykęs.“

23 Mes patariame štai ką: „Čia yra keturi vyrai, kurie ruošiasi nusiskusti galvas ir duoti įžadus,

24 Eik su jais į šventyklą ir taip pat nusiskusk galvą. Užmokėk už juos, kad jie galėtų nusiskusti galvas. Tuomet visi matys, kad tu pritari šiam papročiu, kaip ir žydų krikščionys, kad jūs patys laikotės žydų įstatymų ir kad jūsų nuomonė šiais klausimais sutampa su mūsų.

25 Tikintiesiems, kurie buvo pagonys, mes iš viso neliepiame laikytis šių žydų įstatymų, išskyrus tuos, kurie draudžia valgyti stabams aukojamą maistą, pasmaugtų gyvulių mėsą bei kraują, ir paleistuvauti.“

26 Ir todėl Paulius, pasinaudodamas jų patarimu, rytojaus dieną nuėjo su vyrais į šventyklą atlikti ceremoniją. Tuo būdu jis paskelbė įžadą kartu su kitais aukoti auką po septynių dienų.

²⁷ Praėjus beveik septynioms dienoms, keli žydai iš Turkijos pamatė Paulių šventykloje ir sukurstė prieš jį minią. Jie nutvėrė jį

²⁸ šaukdami: „Izraelitai, gelbėkit! Štai žmogus, kuris eina prieš tautą ir visiems liepia nesilaikyti žydų įstatymų. Jis net kalba prieš šventyklą ir išniekina ją, atveddamas ten pagonis!“

²⁹ Mat tą dieną kiek anksčiau jie buvo matę jį su Trofimu iš Efezo ir manė, jog Paulius bus atsivedęs jį į šventyklą.

³⁰ Dėl šitų kaltinimų sujudo visi miesto žmonės ir kilo didelė sumaištis. Paulius buvo ištemptas iš šventyklos, ir vartai tuojau buvo uždaryti.

³¹ Kai jie ketino jį užmušti, romėnų kareivių kuopos viršininkui, tribūnui, buvo duota žinia, kad visoje Jeruzalėje neramu.

³² Jis su kareiviais ir šimtininkais atskubėjo prie minios. Minia, pamačiusi atvykstančius kareivius, liovėsi mušti Paulių.

³³ Tribūnas suėmė jį ir liepė surišti dviem grandinėmis. Tada paklausė minios, kas jis esąs ir ką padaręs.

³⁴ Vieni šaukė viena, kiti – visai kita. Triukšme ir sumaištyje negalėdamas nieko sužinoti, jis įsakė nuvesti Paulių į kareivių stovyklą.

³⁵⁻³⁶ Kareiviams atėjus prie laiptų, minia taip išėjo, jog šie turėjo Paulių nešė nešti, kad jo nenužudytų besigrūdantys iš paskos žmonės, šaukdami ir reikalaudami jo mirties.

Paulius kreipiasi į minią

³⁷⁻³⁸ Kai Paulius turėjo būti vedamas į stovyklą, jis paklausė tribūno: „Gal galiu tau šį tą pasakyti?“

„Moki graikiškai? – nusteбęs paklausė tribūnas. – Tai tu ne tas egiptietis, kuris prieš kelis metus sukėlė sąmyšį ir išvedė į dykumą keturis tūkstančius galvažudžių?“

³⁹ „Ne, – atsakė Paulius. – Aš esu žydas ir ne iš kokio menko miestelio, bet iš Tarso Kilikijoje. Aš prašau leidimo kalbėti su šiais žmonėmis.“

⁴⁰ Tribūnas sutiko. Todėl Paulius atsistojo ant laiptų ir pamojo miniai, kad nutiltų. Greitai minia visai nurimo, ir jis prabilo hebrajų kalba:

22

¹ „Broliai ir tėvai, pasiklausykite mano pa-siteisinimo.“

² Išgirdusi jį kalbant hebrajiškai, minia dar labiau susikaupė.

³ „Aš esu žydas, gimęs Tarse, Kilikijoje, bet išauklėtas Jeruzalėje vadovaujant Gamalieliui, prie kurio kojų aš išmokau rūpestingai laikytis žydų įstatymų ir papročių. Aš stengiausi šlovinti Dievą savo darbu, kaip ir jūs visi nūnai darote.

⁴ Ir aš persekiojau krikščionis iki mirties, surišdamas ir įmesdamas į kalėjimą vyrus ir moteris.

⁵ Kad taip yra, galėtų paliudyti vyriausiasis kunigas ar bet kuris kitas tarybos narys, nes aš prašiau jų laiškų Damasko žydų vadovams su nuorodymais, leidžiančiais visus krikščionis supančiotus atgabenti į Jeruzalę, kad jie būtų nubausti.

⁶ Man keliaujant ir artinantis prie Damasko, apie vidurdienį staiga mane apšvietė labai stipri šviesa.

⁷ Aš kritau ant žemės ir išgirdau balsą: „Sauliau, Sauliau, kam Mane persekioji!“

⁸ „Kas su manimi kalba?“ – paklausiau aš. Jis atsakė: „Aš esu Jėzus iš Nazareto, kurį tu persekioji.“

⁹ Su manimi buvę vyrai matė šviesą, bet nesuprato kalbos.

¹⁰ Aš tariau: „Ką man daryti, Viešpatie?“ Viešpats man tarė: „Kelkis ir eik į Damaską, o ten tau bus pasakyta visa, kas tavęs laukia ateityje!“

¹¹ Buvau apakintas stiprios šviesos ir tik bendrakeleivių už rankos vedamas, aš pasiekiau Damaską.

¹² Toksai Ananijas, pamaldusis įstatymui ištikimas žmogus, giriamas visų Damasko žydų,

¹³ atėjęs atsistojo šalia manęs ir pasakė: „Broli Sauliau, praregėk!“ Ir tą pačią akimirką aš jį pamaciau.

¹⁴ Tada jis kalbėjo: „Mūsų protėvių Dievas pasirinko tave, kad pažintumei Jo valią, išvystumei Mesiją ir girdėtumei Jį kalbantį.

¹⁵ Tu turėsi visur paliudyti, ką esi matęs ir girdėjęs.

¹⁶ Tai ko dabar lauki? Eik ir priimk krikštą, nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis Viešpaties!“

¹⁷⁻¹⁸ Kai jau grįžęs į Jeruzalę vieną dieną meldžiausi šventykloje, regėjimo ekstazėje Dievas man sakė: „Skubėk iš Jeruzalės, nes čia žmonės nepriims tavo liudijimo apie Mane.“

¹⁹ Aš įrodinėjau: „Bet Viešpatie, jie žino, kad aš mesdavau į kalėjimą ir mušdavau kiekvienoje sinagogoje tuos, kurie tikėjo Tavimi.

²⁰ Kada buvo nužudytas Tavo liudytojas

Steponas, aš stovėjau ten kartu su jais pritardamas ir saugojau jų drabužius, kuriuos jie nusirengė, mėtydami į jį akmenimis.“

²¹ Bet Dievas man tarė: „Keliauk iš Jeruzalės, nes išsiųsiu tave toli, pas pagonis.“

Paulius – Romos pilietis

²² Iki tol minia jo klausėsi, paskui visi kartu pratrūko: „Šalin tą tipą! Nušluoti nuo žemės jį. Užmušti jį! Jam nevalia gyventi!“

²³ Jie rėkė, mėtė į orą drabužius ir svaidė saujomis smėlį.

²⁴ Taip tribūnas įvedė jį į vidų ir liepė nuplakti, kad prisipažintų esąs kaltas. Jis norėjo sužinoti, kodėl minia prieš jį taip įsiuto.

²⁵ Kai Paulių, norėdami nuplakti, pririšo diržais, jis kreipėsi į čia stovėjusį šimtininką: „Ar jums valia plakti Romos pilietį, ir dar nenuteistą?“

²⁶ Šimtininkas priėjo prie tribūno ir pareiškė: „Ką jūs darote? Šis žmogus yra Romos pilietis!“

²⁷ Tuomet tribūnas priėjo prie Pauliaus ir paklausė: „Pasakyk man, ar tu Romos pilietis?“ „Taip, žinoma.“

²⁸ „Ir aš esu, – suniurnėjo tribūnas. – Aš šitą pilietybę įsigijau už didelius pinigus!“ „O aš turiu nuo gimimo!“

²⁹ Bematant pranyko kareiviai, kurie stovėjo pasiruošę jį nučaižyti, kai tik išgirdo, kad Paulius – Romos pilietis. Nusigando ir tribūnas, nes buvo įsakęs jį surišti ir nuplakdinti.

Žydų teismo taryboje

³⁰ Rytojaus dieną tribūnas nuėmė jam grandines ir įsakė sušaukti aukštuosius kunigus ir žydų tarybą. Pastatęs prieš juos Paulių, stengėsi sužinoti, kas atsitiko.

23

¹ Atidžiai ir įdėmiai stebėdamas tarybą, Paulius prabilo: „Broliai, aš visuomet gyvenau visiškai švaria sąžine Dievo akivaizdoje!“

² Tuoju vyriausias kunigas Ananijas įsakė šalia Pauliaus stovintiems smogti jam per burną.

³ Paulius jam tarė: „Tave Dievas muš, tu, ne-tašytas stuobry! Koks tu teisėjas, kad pats laužai įstatymą liepdamas mane mušti?“

⁴ Stovėję šalia Pauliaus jį išpėjo: „Tu taip kalbi su vyriausiuoju Dievo kunigu?“

⁵ „Aš nežinojau, kad jis – vyriausiasis kunigas, Rašte pasakyta: „Niekada blogai nekalbėk apie bet kurį iš savo vadovų.“

⁶ Po to Paulius kažką sugalvojo. Viena tarybos dalis buvo sadukiejai, kita dalis – fariziejai. Todėl jis sušuko: „Broliai, aš fariziejus kaip ir visi mano protėviai. Ir jūs mane teisiате, kadangi tikiu mirusiųjų prisikėlimu!“

⁷ Tada taryba pasidalijo į dvi grupes: fariziejai buvo nusiteikę prieš sadukiejus,

⁸ kadangi sadukiejai neigė prisikėlimą, angelus, net amžiną dvasios buvimą, o fariziejai visus dalykus pripažino.

⁹ Kilo didelis klegesys. Keli žydų vadovai pašoko ginčytis, kad Paulius teisus. „Mes nerandame nieko blogo jame, – jie šaukė. – Greičiausiai jam kalbėjo dvasia ar angelas kelyje į Damaską.“

¹⁰ Ginčams stiprėjant, Paulių tampė iš visų pusių, stumdydami į priekį ir atgal. Pagaliau tribūnas, bijodamas, kad jie nesudraskytų Pauliaus, įsakė nuvesti jį į kareivių stovyklą.

¹¹ Kitą naktį Pauliui pasirodė Viešpats ir tarė jam: „Nesijaudink, Pauliau! Kaip liudijai apie Mane žmonėms čia, Jeruzalėje, taip reikės tau liudyti ir Romoje.“

Sąmokslas nužudyti Paulių

¹²⁻¹³ Kitą rytą susirinko per keturiasdešimt žydų ir prisiekė, kad nei valgys, nei gers, kol nenužudys Pauliaus.

¹⁴ Paskui nuėjo pas aukštuosius kunigus bei seniūnus ir papasakojo jiems, ką buvo nusprendę.

¹⁵ „Paprasykite tribūno, kad vėl atvestų Paulių į tarybą, – jie reikalavo. – Apsimeskite, kad dar norėtumėte duoti jam keletą klausimų. Mes užmušime jį kelyje.“

¹⁶ Bet Pauliaus sūnėnas sužinojo apie jų planą, atėjo į kareivines ir pranešė Pauliui.

¹⁷ Paulius, pasivadinęs vieną šimtininką, paprašė: „Nuvesk šį jaunuolį pas tribūną. Jis turi kai ką svarbaus jam pasakyti.“

¹⁸ Taip šimtininkas ir padarė, paaiškindamas: „Kalinsys Paulius pasikvietė mane ir paprašė atvesti pas tave šį jaunuolį, kuris nori tau kai ką pranešti.“

¹⁹ Tribūnas, paėmęs jį už rankos, pasivedėjo į šalį ir paklausė: „Apie ką turi man pranešti, jaunuoli?“

²⁰ „Rytoj žydai susitarė prašyti tave, kad nuvestum Paulių į teismo tarybą, neva norėdami gauti daugiau informacijos, – pranešė jis. –

²¹ Nedarykite to! Kelyje tykos daugiau kaip keturiasdešimt vyrų, pasiruošę užpulti ir užmušti jį. Jie prisiekė nei valgyti, nei gerti, kol jį nužudys. Dabar jie jau čia, tikėdamiesi, kad tu išpildysi jų prašymą.“

²² „Tegu nė vienas nežino, kad tu man tai pasakei“, – tribūnas įspėjo išeinantį jaunuolį.

Paulius perkeltas į Cezarėją

²³⁻²⁴ Pasišaukęs du šimtininkus, tribūnas įsakė: „Pasiimkite du šimtus kareivių, kad dar šį vakarą devintą valandą galėtumėte vykti į Cezarėją. Paimkite du šimtus ietininkų ir septyniasdešimt raitelių. Parūpinkite Pauliui arklį ir sveiką pristatykite jį valdytojui Feliksui.“

²⁵ Paskui jis valdytojui parašė tokį laišką:

²⁶ „Klaudijas Lisijas kilniausiajam valdytojui Feliksui siunčia sveikinimą.

²⁷ Šį žmogų žydai sugavo ir norėjo nužudyti, bet aš pasiunčiau kareivius išvaduoti jį, nes sužinojau, kad jis Romos pilietis.

²⁸ Tada nuvežiau jį į jų teismo tarybą, norėdamas sužinoti, už ką jis kaltinamas.

²⁹ Greitai supratau, jog žydai ginčijosi dėl savo įsitikinimų, tačiau jis nebuvo apkaltintas, todėl negalėjo būti nubaustas kalėjimu ar mirtimi.

³⁰ Kai man buvo pranešta apie šį samokslą, aš nusprendžiau pasiųsti jį pas tave, o jo kaltintojams pasakysiu, kad savo kaltinimus pateiktų tau.“

³¹ Kaip buvo įsakyta, kareiviai nakčia nuvedė Paulių į Antipatridę.

³² Rytojaus dieną jie grįžo į kareivines, palikę jį su raiteliais, kad nugabentų jį į Cezarėją,

³³ Atvykę į Cezarėją, jie pristatė valdytojui Paulių ir atidavė laišką.

³⁴ Perskaitęs jį, valdytojas paklausė Pauliaus, iš kur jis esąs. „Iš Kilikijos“, – atsakė Paulius.

³⁵ „Aš išsamiai susipažinsiu su tavo byla, kai atvyks tavo kaltintojai“, – jam pasakė valdytojas ir įsakė laikyti jį kalėjime karaliaus Erodo pretorijoje.

24

Apklausa pas Feliksą

¹ Po penkių dienų atvyko vyriausiasis kunigas Ananijas su keliais žydų vadovais ir advokatu Tertulu kaltinti Paulių.

² Į priekį iškviestas Tertulas, kreipdamasis į valdytoją, išdėstė kaltinimus, skirtus Pauliui:

„Ekscelencija, mums, žydams, tu suteikei ramybę ir taiką ir neleidai mūsų skriausti.

³ Dėl to mes esame labai dėkingi.

⁴ Kad neįkyrėčiau tau, labai prašau atkreipti dėmesį tik į vieną dalyką. Aš trumpai išdėstysiu kaltinimus, skirtus šiam žmogui.

⁵ Mes nustatėme, kad šis žmogus yra ramybės drumstėjas. Šis žmogus nuolat kelia maištus prieš romėnų vyriausybę. Jis yra žinomas nazariečių sekto vadas.

⁶ Be to, jis mėgino išniekinti šventovę, kai mes jį suėmėme. Mes būtume teisę jį pagal tai, ko nusipelnė,

⁷ bet įgulos tribūnas Lisijas užėjęs prievarta atėmė jį,

⁸ reikalaujamas, kad jį teistų pagal romėnų įstatymą. Jūs nesunkiai suprasite, kad mūsų kaltinimas teisingas, apklausdamas jį pats.“

⁹ Tada visi žydai įsijungė į bendrą pokalbį, pareikšdami, kad visa, ką Tertulas sakė, yra tiesa.

¹⁰ Dabar atėjo Pauliaus eilė. Valdytojas mostu parodė, kad atsistotų ir kalbėtų. Paulius pradėjo: „Žinau, kad tu jau daug metų teisėjauji žydams. Tai suteiks pasitikėjimo, kai man reikės gintis.

¹¹ Greitai paaiškęs, kad aš atvykau į Jeruzalę tik prieš dvylika dienų melstis šventykloje.

¹² Galėsite pamatyti, kad niekada neskatinau sąmyšio sinagogose ar kurio nors miesto gatvėse.

¹³ Šie vyrai, žinoma, negali įrodyti dalykų, kuriais jie mane kaltina.

¹⁴ Vieną dalyką aš pripažįstu: tikiu sielos išganymu, kurį jie laiko sekta. Aš laikausi savo protėvių tarnavimo Dievui kelio. Tvirtai tikiu žydų įstatymu ir visu tuo, kas parašyta Pranašų knygoje.

¹⁵ Kartu su šiais vyrais tikime, jog bus teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas.

¹⁶ Todėl stengsiuosi iš visų jėgų išlaikyti švnią sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones.

¹⁷ Aš po daugelio metų grįžau į Jeruzalę duoti žydams išmaldą ir aukoti Dievui atnašų.

¹⁸ Mano kaltintojai pamatė mane šventykloje, kai atnašavau padėkos auką. Aš buvau nusiskutęs galvą, kaip jų įstatymas reikalauja, o aplink mane nebuvo minios ir jokio triukšmo! Ten buvo keli žydai iš Turkijos.

¹⁹ Jie privalo būti čia, jei ką turi prieš mane,

²⁰ bet štai! Tegul dabar šie vyrai pasako, koki nusikaltimą aš padariau.

²¹ Nebent tai, kad pasakiau vieną dalyką, kurio neturėjau sakyti: „Aš esu čia, teismo taryboje, kad apginčiau tikėjimo tiesą, jog mirusieji prisikels.“

²² Feliksas, gerai žinodamas, kad krikščionys nepradės riausių, liepė žydams palaukti, kol atvyks įgulos tribūnas Lisijas. Tuomet jis svarstysiąs jų klausimą.

²³ Jis liepė Paulių įmesti į kalėjimą, bet sargybiniui davė nurodymus švelniai su juo elgtis, nedrausti jo draugams jį lankyti ir leisti nešti jam dovanas, kad šis galėtų gyventi patogiau.

²⁴ Po kelių dienų atėjo Feliksas su savo žyde žmona Druzile. Pasišaukę Paulių, jie išklusė jo pasakojimą apie tikėjimą į Jėzų Kristų.

²⁵ Pauliui besikalbant su jais apie teisingumą, savitvardą ir apie būsimą teismą, Feliksas nusigando. „Šiam kartui užtenka. Kai bus tinkamesnis laikas, aš tave vėl pasišauksiu“, – tarė jis.

²⁶ Be to jis tikėjosi, kad Paulius duos jam pinigų, todėl dažnokai jį kviesdavosi ir su juo kalbėdavosi.

²⁷ Taip prabėgo dveji metai, Feliksą pakeitė Porcijus Festas. Kadangi Feliksas norėjo įsiteikti žydams, jis paliko Paulių, supančiotą grandinėmis.

25

Apklausa pas Festą

¹ Po trijų dienų, perėmęs savo naujas pareigas Cezarėjoje, Festas išvyko į Jeruzalę.

² Ten jį pasičiupo vyriausieji kunigai bei kiti žydų vadovai ir daug papasakojo apie Paulių.

³ Jie prašė atvesti Paulių į Jeruzalę, tikėdamiesi patykoti jį kelyje ir nužudyti.

⁴⁻⁵ Bet Festas atsakė, jog kol Paulius Cezarėje, įgaliotiniai turi grįžti į teismą, kadangi jis pats netrukus ten vyks.

⁶ Po aštuonių ar dešimties dienų jie sugrįžo į Cezarę. Kitą dieną prasidėjo Pauliaus teismas.

⁷ Pauliui atvykus į teismą, susirinkę Jeruzalės žydai iškėlė jam daug rimtų kaltinimų, kurių negalėjo įrodyti.

⁸ Paulius paneigė kaltinimus: „Aš esu nekaltas, – pareiškė jis. – Aš niekuo nenusikaltau žydų įstatymams, šventyklos neišniekinau, prieš Romos vyriausybę nemaištavau.“

⁹ Paskui Festas, norėdamas parodyti savo palankumą žydams, paklausė jį: „Ar nori keliauti į Jeruzalę ir būti ten teisiamas mano akivaizdoje?“

¹⁰ Paulius atsakė: „Ne! Aš reikalauju ypatingos teisės būti išklausytas paties imperatoriaus. Jūs labai gerai žinote, kad aš nekaltas.“

¹¹ Jeigu padariau tai, kas verta mirties bausmės, aš neatsisakau mirti! Bet jeigu aš nekaltas, nei tau, nei kam kitam nevalia manęs išduoti šitiems, kad nužudytų. Aš kreipsiuosi į Cezarį!“

¹² Festas, pasitaręs su savo patarėjais, atsakė: „Labai gerai! Šaukeisi – vyksi pas Cezarį.“

Festas pataria karaliui Agripai

¹³ Po kelių dienų karalius Agripa ir Berenikė atvyko paviėšėti pas Festą.

¹⁴ Jiems tenai užtrukus keletą dienų, Festas aptarė Pauliaus bylą su karaliumi. Jis papasakojo jam: „Turiu vieną kalinį, kurį man paliko Feliksas.“

¹⁵ Kai buvau Jeruzalėje, aukštieji kunigai ir kiti žydų seniūnai savaip žiūrėjo į šį reikalą ir prašė, kad pasmerkčiau Paulių.

¹⁶ Žinoma, aš nedelsdamas paaiškinau jiems, kad romėnų įstatymas nepasmerkia žmogaus, kol jis nenuteisiamas. Jam suteikiama galimybė stoti savo kaltintojų akivaizdoje ir gintis.

¹⁷ Kai jie susirinko, kitą dieną sušaukiau teisną ir įsakiau atvesti Paulių.

¹⁸ Jam iškelti kaltinimai buvo visai ne tokie, kaip maniau.

¹⁹ Ten buvo kalbama apie religiją ir mirusį Jėzų, kurį Paulius tvirtina esant gyvą!

²⁰ Dvejodamas, kaip išspręsti tokią bylą, aš paklausiau, ar jis nenorėtų vykti į Jeruzalę ir tenai būti teisiamas.

²¹ Paulius šaukėsi Cezario. Todėl aš įsakiau kalinti jį toliau, kol galėsiu išsiųsti jį pas Cezarį.“

²² „Aš ir pats norėčiau pasiklaudyti to žmogaus“, – tarė Agripa. Festas atsakė: „Galėsi rytoj pasiklaudyti.“

Paulius prieš Agripą

²³ Rytojaus dieną Agripa ir Berenikė iškilmingai atvyko, lydimi tribūnų bei kitų žymių miesto žmonių, ir Festas liepė įvesti Paulių.

²⁴ Tada Festas kreipėsi į klausytojus: „Karaliau Agripa ir visi susirinkusieji. Jūs matote žmogų, kurio mirties reikalauja vietiniai ir Jeruzalės žydai!

²⁵ Bet mano nuomone, jis nėra padaręs nieko, kas būtų verta mirties. Tačiau jis nori kreiptis dėl savo bylos į Cezarį. Neturėdamas ką daryti, nusprendžiau jį ten pasiųsti.

²⁶ Bet ką turėčiau parašyti valdovui? Nes nėra jokios tikros kaltės! Štai aš ir atvedžiau jį visų, o ypač jūsų, karaliau Agripa, teismui, kad jį apklausęs, patartumei, ką man parašyti.

²⁷ Nes nėra teisinga siųsti kalinį pas imperatorių neturint įkalčių!“

26

¹ Tuomet Agripa tarė Pauliui: „Išeik į priekį ir viską paaiškink.“ Tokiu būdu Paulius, pamojęs ranka, pradėjo gintis:

² „Aš esu laimingas, karaliau Agripa, galėdamas tau atsakyti,

³ nes žinau, kad tu esi žydų įstatymo ir papročių žinovas. Dabar prašau, kantriai išklauskite mane.

⁴ Žydai gerai žino, kad nuo ankstyvos jaunystės, o vėliau Jeruzalėje buvau auklėjamas žydų tarpe ir gyvenau to auklėjimo veikiamas.

⁵ Jei jie manimi patikėtų, tai žinotų, kad gyvenau kaip fariziejus, griežčiausiai laikydamasis žydų įstatymų ir papročių.

⁶ Bet jų kaltinimų tikroji priežastis yra visai kita, kadangi aš viliuosi, jog išsipildys Viešpaties pažadas, duotas mūsų protėviams.

⁷ Jo išsipildymo tikisi sulaukti mūsų dvylikos giminių tauta, stropiai tarnaudama dieną ir naktį. Dėl šios vilties jie kaltina mane, o karaliau!

⁸ Negi nusikaltimas – laukti mirusiųjų prisikėlimo? Negi neįtikėtina, kad Dievas gali prikelti žmones?

⁹ Aš tikėjau, kad Jėzaus Nazariečio pasekėjus turiu persekioti iki paskutiniųjų.

10 Aukštųjų kunigų įgaliotas aš ėmečiau daug šventųjų į kalėjimą Jeruzalėje, o kai jie būdavo pasmerkti mirti – pritardavau.

11 Juos kankindamas, stengiausi priversti krikščionis piktžodžiauti prieš Kristų. Be galo priešiškausi nusiteikęs persekiodavau juos net tolimuose svetimų šalių miestuose.

12 Vieną dieną apie vidurdienį, karaliau, tuo pačiu tikslu einant į Damaską su aukštųjų kunigų įgaliojimais,

13 mane nušvietė dangaus šviesa, ryškesnė už saulę.

14 Mes visi parpuolėme ant žemės, o aš išgirdau hebrajiškai sakant: „Sauliau, Sauliau, kam Mane persekioji? Tu tik pats sau kenki!“

15 „Kas esi, Viešpatie?“ – paklausiau aš. O Viešpats atsakė: „Aš esu Jėzus, Kurį tu persekioji.“

16 Dabar kelkis! Nes Aš tau apsireiškiau, kad paskirčiau tave Savo tarnu bei liudytoju. Tu turi papasakoti pasauliui apie šį ir daugelį kitų būsimų apreiškimų.

17 Aš apsaugosiu tave nuo tautiečių ir pagonių. Taip, Aš ketinu siųsti tave pas pagonis,

18 kad atvertumei jų akis ir jie matytų savo tikrą padėtį, kad jie atgailautų ir gyventų Dievo šviesoje, o ne šėtono tamsoje, kad gautų nuodėmių atleidimą bei vietą ir dalį tarp tų, kurių nuodėmės buvo nuplautos per tikėjimą Manimi.“

19 Todėl, karaliau Agripa, aš negalėjau nepaklusti, nes mačiau regėjimą iš dangaus.

20 Iš pradžių skelbiau Damaske, Jeruzalėje ir visoje Judėjoje. Pagonių krašte taip pat ėmiau tvirt-

inti, kad visi turi atsisakyti nuodėmių, atsigrežti į Dievą ir kaip atgailą daryti gerus darbus.

²¹ Žydai sugriebė mane šventykloje, kai kalbėjau apie tai, ir mėgino nužudyti,

²² bet Viešpaties saugomas aš ir šiandien gyvas, pasakoju visiems, mažiems ir dideliems, tuos nuostabius dalykus.

²³ Sakau tai, ką yra skelbę pranašai ir Mozė apie Mesiją, kentėjusį ir tapusį pirmuoju prisikėlusiuoju iš numirusių, kad iš dangaus atneštų šviesą ir žydams, ir pagonims.“

²⁴ Staiga Festas sušuko: „Pauliau, tau galvoj negerai! Iš didelio rašto išėjai iš krašto!“

²⁵ Bet Paulius atsiliepė: „Ne, aš nesikraustau iš proto, prakilnusiis Festai. Aš kalbu rimtus tiesos žodžius.

²⁶ Karalius Agripa žino šiuos dalykus. Aš atvirai kalbu, nes esu tikras, kad visi šitie dalykai yra jam žinomi, nes ne slapta jie buvo daromi!

²⁷ Karaliau Agripa, ar tiki pranašais? Žinau, kad tiki.“

²⁸ Agripa jį pertraukė: „Tokie menki įrodymai manęs neprivers tikėti Kristumi!“

²⁹ Paulius atsakė: „Nepriklausomai nuo to, ar mano argumentai menki, ar stiprūs, aš prašau Dievą, kad ne tik tu, bet ir kiekvienas galėtų tapti tokiu pat kaip aš, tik be šitų grandinių.“

³⁰ Tuomet karalius, valdytojas, Berenikė ir visi kiti pakilo ir išėjo.

³¹ Kiek vėliau kalbėdamiesi jie priėjo vienos nuomonės: „Šitas žmogus nepadarė nieko blogo, kas būtų baustina mirtimi ar kalėjimu.“

³² Agripa Festui pareiškė: „Jis galėjo būti išlaisvintas, jeigu nebūtų šaukęsis Cezario.“

27

Paulius gabenamas į Romą

¹ Pagaliau buvo susitarta leisti kelionę į Romą laivu, todėl Paulius ir keli kiti kaliniai buvo uždaryti į šimtininko Julijaus, imperatoriaus kuopos nario, kalėjimą.

² Mes įlipome į laivą, kuris pagal grafiką turėjo aplankyti keletą Turkijos uostų. Turėčiau pridurti, kad su mumis buvo Aristarchas, graikas iš Tesalonikos.

³ Rytojaus dieną, kai mes atplaukėme į Sidoną, Julijus draugiškai elgėsi su Pauliumi ir leido jam išlipti į krantą aplankyti bičiulius ir pasisvečiuoti.

⁴ Iš ten išplaukė į jūrą, mes grūmėmės su vėjais ir turėjome keisti kursą, todėl plaukėme į šiaurę nuo Kipro, tarp salos ir žemyno,

⁵ Kilikijos ir Pamfilijos provincijų pakrante. Atvykome į Myrą Likijos provincijoje.

⁶ Šimtininkas surado aleksandriečių laivą, kuris plaukė į Italiją, ir persodino mus į jį.

⁷ Daug dienų plaukėme audringa jūra, kol pagaliau pasiekėme Knidą. Tačiau labai sustiprėjus vėjams, mes plaukėme Kretos link pro Salmonės uostą.

⁸ Sunkiai plaukdami prieš vėją ir pamažu judėdami pietine pakrante, mes atvykome į Dailiąją Prieplauką, netoli nuo Lasėjos miesto.

⁹ Ten prabėgo kelios dienos. Leisti ilgon kelionę pasidarė pavojinga, nes buvo vėlyvas

metų laikas. Paulius kalbėjo apie tai su laivo karininkais:

¹⁰ „Ponai, aš manau, kad vargas mums, jei mes plauksime toliau. Galime netekti ne tik laivo, krovinių, bet ir sulaukti mirties“, – sakė jis.

¹¹ Bet kalinių sargai labiau klausė laivo kapitono ir savininko negu Pauliaus.

¹² Kadangi Dailioji Prieplauka, atviras uostas, nebuvo tinkama vieta žiemoti, tai didžioji įgulos dalis nusprendė plaukti toliau ir kaip nors pasiekti Feniksą, kuris buvo geras uostas, atviras į šiaurės vakarus ir pietvakarius.

Audra

¹³ Kai ėmė pūsti švelnus pietų vėjas, diena atrodė tinkama kelionei, todėl jie pakėlė inkarą, plaukė pakrantėmis.

¹⁴ Oras staiga pasikeitė, pakilo viesulas, vadinas Šiauriaryčiu.

¹⁵ Jis užklupo laivą ir nunešė į jūrą. Iš pradžių jie stengėsi pasukti laivą į krantą, bet nepajėgė. Vėjas pagavo laivą ir nešė jį,

¹⁶ Pagaliau praplaukėme pro Kaudos salą, ties kuria mes sunkiai įkėlėme į laivą gelbėjimo valtį, kuri buvo tempiama,

¹⁷ tada korpusą sustiprinome virvėmis. Jūreiviai bijojo, kad nebūtume nunešti ant Afrikos pakrantės seklumų, todėl jie nuleido viršutines bures ir tokiu būdu buvo nešami vėjo.

¹⁸ Rytojaus dieną, kai jūra dar labiau įsisiautėjo, įgula ėmė mėtyti krovinį į jūrą.

¹⁹ Trečią dieną jie mėtė laukan įrangą ir viską, kas pakliuvo po ranka.

²⁰ Daug dienų šėlo baisi audra, kol pagaliau visi prarado viltį išsigelbėti.

²¹ Žmonės ilgą laiką jau nebevalgė, kai pagaliau Paulius sukviatė įgulą ir pasakė: „Vyrai, pirmiausia jūs turėjote paklaustyti manęs ir neplaukti iš Dailiosios Prieplaukos. Būtume išvengę visų šitų pavojų ir nuostolių.

²² Bet nenusiminkite! Niekas nežus, nors laivas ir nuskęs.

²³ Praėjusią naktį šalia manęs atsistojo Viešpaties angelas, kuriam aš priklausau ir tarnauju, ir pranešė:

²⁴ „Nebijok Pauliau, nes tu tikrai stosi prieš Cezarį! Dar daugiau – Dievas patenkino tavo prašymą ir išgelbės visus, kurie plaukia su tavimi.“

²⁵ Turėkite drąsos! Aš tikiu Dievu. Bus taip, kaip Jis sakė.

²⁶ Bet mūsų laivas suduš užplaukęs ant seklos.

Laivo sudužimas

²⁷ Keturiolikta parą apie vidurnaktį, kai buvome Adrijos jūroje svaidomi pirmyn ir atgal, jūreiviams pasirodė, kad žemė jau nebetoli.

²⁸ Jie išmetė grimzlę ir nustatė dvidešimties jūros sieksnių gylį. Truputį vėliau išmatavo dar kartą ir berado tik penkiolika sieksnių. Šitaip jie suprato, kad greitai laivą išmes į krantą.

²⁹ Bijodami užplaukti ant povandeninių uolų, išmetė pro užpakalinę laivo dalį keturis inkarus ir meldė dienos.

³⁰ Keli jūreiviai, nutarę pabėgti iš laivo, nuleido į vandenį gelbėjimo valtį, neva norėdami išmesti inkarus laivo priekyje.

³¹ Paulius išpėjo šimtininką ir karius: „Visi jūs žūsate, jeigu kas nors paliks laivą.“

³² Tada kareiviai nukapojo valtės virves ir leido jai nukristi į jūrą.

³³ Prieš rytą Paulius ragino visus valgyti, sakydamas: „Šiandien jau keturiolikta diena, kaip jūs nieko burnoje neturėjote.

³⁴ Valgykite savo pačių labui. Nė vienam iš jūsų nenukris nė plaukas nuo galvos!“

³⁵ Po to jis paėmė keletą džiuvėsių, visų akivaizdoje padėkojo Dievui ir atsilaužė gabalėlį.

³⁶ Tuomet laive buvę

³⁷ du šimtai septyniasdešimt šeši žmonės visi iki vieno ėmė valgyti.

³⁸ Pavalgiusi įgula palengvino laivą, išmesdama į jūrą kviečius.

³⁹ Rytui išaušus, jie nepastebėjo kranto linijos, bet pamatė įlanką jūroje su lėkštais krantais ir svarstė, ar jie galėtų tarp tų uolų nusigauti į krantą.

⁴⁰ Pagaliau nutarė pabandyti. Nupjovė inkarus, paliko juos jūroje, atleido laivo diržus ir, iškėlę prieš vėją priekinę burę, leidosi į krantą.

⁴¹ Bet laivas užplaukė ant seklumos ir užpakalinė laivo dalis sukežo.

⁴² Kareiviai šimtininkui patarė leisti jiems išžudyti kalinius, kad kuris išplaukęs į krantą nepabėgtų.

⁴³ Bet Julijus norėjo išsaugoti Paulių, todėl neleido. Tada jis įsakė visiems, kad mokantys

plaukti šoktų į jūrą ir plauktų į krantą,

⁴⁴ o kiti tegul pasistengia pasiekti krantą ant storų lentų ir laivo nuolaužų. Taip visi saugiai pasiekė krantą.

28

Ant Maltos kranto

¹ Greitai mes sužinojome, kad esame Maltos saloje.

² Salos žmonės buvo malonūs, užkūrė ugnį ant kranto ir nuoširdžiai kvietė prie jos, nes lijo ir buvo šalta.

³ Kai Paulius pririnko laužui glėbį šakų, iš laužo iššliaužė nuodinga gyvatė ir įsikibo į jo ranką!

⁴ Salos gyventojai, pamatę įsikibusią į ranką gyvatę, vienas kitam sakė: „Tikrai tas žmogus – žmogžudys. Nors jis jūroje išsigelbėjo, bet teisingumas neleidžia jam gyventi!“

⁵ O Paulius nupurtė gyvatę į ugnį ir jam nieko pikto neatsitiko. Gyventojai laukė, kol jis sutins ar staiga kris negyvas.

⁶ Gerokai palaukę pamatė, kad jam nieko pikto neatsitiko, todėl ėmė manyti, kad jis dievaitis.

⁷ Netoli tos vietos, kur mes išlipome, buvo salos valdytojo Publijaus valdos. Jis mus maloniai priėmė ir tris dienas globojo.

⁸ Atsitiko taip, kad susirgo karštlige ir viduriavimu Publijaus tėvas. Paulius užėjo pas jį, pasimeldė, uždėjo ant jo rankas ir išgydė.

⁹ Tada visi kiti salos ligoniai ėjo ir buvo pagydyti.

¹⁰ Už tai mes buvome apipilti dovanomis ir, kai atėjo laikas išplaukti, žmonės krovė į laivą mums įvairiausius kelionei reikalingus daiktus.

Atvykimas į Romą

¹¹ Praėjo trys mėnesiai nuo laivo sudužimo, ir mes vėl pakėlėme bures. Šį kartą tai buvo Aleksandrijos uosto laivas „Dvyniai“, kuris žiemojo saloje.

¹² Pirmiausia aplankėme Sirakūzus. Ten prastovėjome tris dienas.

¹³ Plaukdami pakrantėmis pasiekėme Regijų. Ir dar po dienos, ėmus pūsti pietų vėjui, atvykome į Puteolus.

¹⁴ Ten radome nemažai tikinčiųjų! Jie prašė mus pavišėti septynias dienas ir tada vykti į Romą.

¹⁵ Broliai Romoje išgirdo apie mūsų atvykimą ir atėjo pasitikti prie Apijaus Forumo. Kiti prisijungė prie mūsų prie Trijų tavernų. Juos išvydęs, Paulius ėgijo pasitikėjimo ir dėkojo Dievui.

¹⁶ Mums atvykus į Romą, Pauliui buvo leista pasirinkti, kur gyventi, nors ir saugomam kareivio.

Sargybos lydimas Paulius moko Romoje

¹⁷ Praėjus trims dienoms po atvykimo, jis pasikvietė septynis žydų vadovus ir taip jiems kalbėjo: „Broliai, žydai mane Jeruzalėje suėmė ir perdavė romėnų vyriausybei. Jie persekioja mane, nors niekam blogo nepadariau. Mūsų protėvių įstatymų taip pat nepažeidžiau.

¹⁸ Romėnai išardę norėjo paleisti, nes nerado mirties vertos kaltės. Žydų vadovai reikalavo mirties bausmės.

¹⁹ Esant tokiems prieštaravimams, aš pamačiau, kad būtina kreiptis į Cezarį, bet ne todėl, kad būčiau pykęs ant jų.

²⁰ Aš paprašiau jus susirinkti šiandien, kad su jumis susipažinčiau ir papasakočiau, jog grandinėmis esu surakintas dėl tikėjimo Mesiju.“

²¹ Jie atsakė: „Mes negirdėjome jokių kaltinimų tavo atžvilgiu. Iš Judėjos mes negavome nei laiškų, nei pranešimų iš tų, kurie atvyksta iš Jeruzalės.

²² Bet mes norėtume išgirsti, kuo tu tiki, nes apie tuos krikščionis mes žinome tik tiek, kad jie visų smerkiami.“

²³ Buvo sutarta dėl laiko, ir tą dieną į Pauliaus namus suėjo daug žmonių. Jis papasakojo apie Dievo karalystę ir mokė apie Jėzų iš Raštų: pranašų ir penkių Mozės knygų. Jis pradėjo rytą ir baigė vėlai vakare!

²⁴ Vieni jo žodžiais tikėjo, kiti – ne.

²⁵ Bet, pasiginčiję tarpusavyje, jie išėjo, o paskutiniai Pauliaus žodžiai tebeskambėjo ausyse: „Teisi Šventoji Dvasia, kalbėjusi per pranašą Izaiją:

²⁶ „Girdėti girdėsite ir matyti matysite, bet nesuprasite,

²⁷ nes jūsų širdys aptuko, o ausys apkurto. Užmerkite akis, kad nesuprastumėte, kad kartais nepamatytumėte ir neišgirstumėte, kad neatsisuktumėte! Mane ir kad Aš jūsų nepagydyčiau.“

²⁸⁻²⁹ Todėl aš noriu, kad jūs suvoktumėte, jog Dievas suteiks palaiminimą ir pagonims, o šie jį priims.“

³⁰ Paulius išsinuomojo butą dvejiems metams ir priimdavo visus savo lankytojus.

³¹ Jis visiems skelbė tiesą apie Dievo karalystę ir Viešpatį Jėzų Kristų, ir niekas nebandė jo sudrausti.

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“

Lithuanian: Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“ (Portions)

copyright © 1995 Biblica, Inc.

Language: Lietuvių

Contributor: Biblica, Inc.

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“™

Autorių teisės © 1995 Biblica, Inc.

Biblica® Open Lithuanian Luke-Acts™

Copyright © 1995 by Biblica, Inc.

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Jungtinių Valstijų patentų ir prekių ženklų biure Biblica, Inc. Naudojamas su leidimu.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trade-mark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

Creative Commons License

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“, arba „Kūrinys“, yra prieinamas pagal Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 tarptautinę licenciją (CC BY-SA). Šią licenciją galite rasti interneto svetainėje <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0> arba užsisakyti paštu, išsiuntę laišką šiuo adresu: Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, JAV

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Biblica, Inc. Jeigu norite naudoti Biblica® firmos ženklą, turite gauti raštišką leidimą iš Biblica, Inc. Jums leidžiama kopijuoti ir platinti šį „Kūrinių“, jei nekeičiate jo turinio ir pavadinimo. Taip pat privalote nurodyti „Biblica®“ firmos ženklą. Pakeitus šio „Kūrinio“ turinį arba išvertus jį į kitą kalbą, bus sukurtas išvestinis kūrinys, todėl turėsite pašalinti Biblica® firmos ženklą. Jei norėsite publikuoti tokį išvestinį kūrinį, turėsite nurodyti, kokius pakeitimus atlikote, kad jie būtų aiškiai matomi. Taip pat turėsite nurodyti, kur patalpintas originalus „Kūrinys“: „Originalus „Kūrinys“, priklausantis Biblica, Inc., nemokamai yra prieinamas šiose interneto svetainėse: www.biblica.com ir www.open.bible“.

Nesvarbu, ar naudosite šį „Kūrinių“ be pakeitimų, ar kursite išvestinį kūrinį, informacija apie autorių teises turi būti pateikta tituliname arba autorių teisių puslapyje šitokiu būdu:

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“™

Autorių teisės © 1995 Biblica, Inc.

Biblica® Open Lithuanian Luke-Acts™

Copyright © 1995 by Biblica, Inc.

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Jungtinių Valstijų patentų ir prekių ženklų biure Biblica, Inc. Naudojamas su leidimu.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trade-mark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

Jūsų išvestinis darbas taip pat turės būti prieinamas pagal tą pačią licenciją (CC BY-SA) ir taisykles.

Jei ketinate išversti šį „Kūrinį“ į kitą kalbą ir norite pranešti apie tai Biblica, Inc., susiekite su mumis šiuo internetiniu adresu: <https://open.bible/#feedback>.

This work is made available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License (CC BY-SA). To view a copy of this license, visit <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0> or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

Biblica® is a trademark registered by Biblica, Inc., and use of the Biblica® trademark requires the written permission of Biblica, Inc. Under the terms of the CC BY-SA license, you may copy and redistribute this unmodified work as long as you keep the Biblica® trademark intact. If you modify a copy or translate this work, thereby creating a derivative work, you must remove the Biblica® trademark. On the derivative work, you must indicate what changes you have made and attribute the work as follows: “The original work by Biblica, Inc. is available for free at www.biblica.com and www.open.bible.”

Notice of copyright must appear on the title or copyright page of the work as follows:

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“™

Autorių teisės © 1995 Biblica, Inc.

Biblica® Open Lithuanian Luke-Acts™

Copyright © 1995 by Biblica, Inc.

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Jungtinių Valstijų patentų ir prekių ženklų biure Biblica, Inc. Naudojamas su leidimu.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trade-mark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

You must also make your derivative work available under the same license (CC BY-SA).

If you would like to notify Biblica, Inc. regarding your translation of this work, please contact us at <https://open.bible/#feedback>.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.

You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

- You include the above copyright and source information.

- If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.

- If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2025-05-10

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 10 May 2025 from source files dated 10 May 2025

d28d296c-dd91-5d06-a4a6-f923ca9cab59